

Cineva mi-a pus în urmă cu mult timp o întrebare care mă va obseda probabil toată viața și al cărei răspuns mă va urmări probabil până în ultima clipă:

**"CE L-AI ÎNTREBA PE DUMNEZEU
DACĂ TE-AI VEDEA ÎNAINTEA LUI" ?**

L-aș întreba pe Dumnezeu, Creatorul lumii materiale și nemateriale, a legilor ce guvernează Megaversul, doar atât:

**"PE TINE...
CINE TE-A CREAT" ?**

ÎNAINTEA LUI
DUMNEZEU

Primo Laurențiu

Primo Laurențiu

ÎNAINTEA LUI
DUMNEZEU

CUPRINS

INTRODUCERE	5
SCURTĂ ISTORIE A UNIVERSULUI	19
MEGAVERS și BUBBLEVERS	32
MEGAVERSUL	40
BUBBLEVERSUL	50
DINCOLO DE MEGAVERS	70
DUMNEZEU	78
ÎNCHEIERE	90

A cosmic scene featuring a large, dark planet with a textured surface on the left. A smaller, dark sphere orbits it. In the background, a vibrant blue and white nebula with wispy, ethereal patterns fills the right side of the frame. The entire scene is set against a deep blue space background dotted with numerous small, distant stars.

INTRODUCERE

Din cele mai vechi timpuri, omul a vrut să își cunoască locul în Univers.

Interesant este faptul că tot din cele mai vechi timpuri, omul a știut mereu totul despre lumea în care trăiește. Mereu, religia și Jockerul Dumnezeu l-au ajutat pe om să știe tot, să aibă certitudini.

La început, Dumnezeu le făcea pe toate: ploaia, vântul, seceta, cerul, soarele și Luna. Apoi, pe măsura trecerii timpului și a creșterii gradului de cunoaștere, Dumnezeu a început să fie vinovat de tot mai puține. Azi, Dumnezeu mai e vinovat de „facerea lumii”, de sufletul omenesc, de viața de după moarte.

Această carte și-a propus să ofere răspunsuri la întrebări legate de subiectul „facerii lumii”, la întrebări legate de ceea ce a fost înain-

te de Big Bang și ceea ce este „universul nostru”.

În mod normal, răspunsul la aceste întrebări se poate situa doar la limita

dintre știință și filozofie, la limita dintre cunoaștere și intuiție.

Prin urmare, în această carte, vrând – nevrând, mă voi ocupa de latura materialistă a filozofiei ceea ce cu siguranță îmi va atrage eticheta de neomarxist și va face această carte eligibilă pentru premiul Nobel. E o glumă, desigur... Pentru a putea aspira la premiul Nobel ar fi fost nevoie să menționez și rolul determinant avut de alții în (a)facerea lumii, fapt pe care

l-am omis din păcate...

Filozofii s-au întrebat mereu dacă această lume poate fi cunoscută. Unii au spus că da (gnosticii), alții că nu (agnosticii). Desigur, eu nu am pretenția de a mă considera un filozof, dar voi încerca prin această carte să pun în discuție o nouă teorie legată de existența lumii materiale.

Cele mai vechi modele ale Universului erau geocentrice punând Terra în centrul Universului, singura necunoscută fiind dacă e călare pe o broască sau pe un elefant. Abia în urmă cu 500 de ani,

oamenii au început să se îndoiască, că Terra e chiar burlucul Universului. Interesant este faptul că și azi, în secolul 21, „specialiștii”, e drept, la un nivel mai mare, dar tot în mijlocul Lumii ne plasează existența.

Acum câteva sute de ani, oamenii de știință ar fi putut să jure că nu există decât un palier de existență a materiei. În ultimul secol însă, am descoperit că există mai multe nivele inferioare, invizibile, insesizabile simțurilor noastre naturale, nivelele „inferioare” fiind nivelul atomic și nivelul subatomic.

Dar la nivele superioare ?

Ei bine, la nivelele superioare stăm mai rău...

Omul este un animal foarte orgolios și crede mereu, în fiecare moment al existenței sale, că nivelul de cunoaștere la care se găsește în „prezent” este și nivelul maxim cognoscibil. Și mereu a dat greș... De mii de ani, omul are parte mereu de noi și noi revelații și descoperiri care dovedesc „azi” că era greșit sau doar parțial adevărat ceea ce considera ca fiind sigur „ieri”.

*Omul zilelor noastre crede că nivelul macro al materiei, Universul cunoscut, este **ULTIMUL PALIER DE EXISTENȚĂ ȘI ORGANIZARE A MATERIEI !***

Nimic nu a fost înainte de apariția Universului și într-un final, Universul se va sfârși tot în nimic spun oamenii de știință

Omul secolului 21 nici nu îndrăznește să viseze că „universul nostru” ar putea fi o

frântură, o derivată din ceva mult, mult mai mare, un alt nivel, un alt palier de existență a materiei.

Dacă prin absurd am putea vorbi cu un virus și acel virus ar poseda o inteligență apropiată de a noastră, ce ne-ar răspunde la întrebarea „cît de mare e Universul”?

Nu ar putea spune decât că Universul, „universul lui” se limitează la circuitul sanguin și că acesta e infinit, că niciun virus până la el nu a reușit să-i dea de capăt. Ne-ar spune că în „univers” există „galaxii” precum inima, ficatul, rinichii, etc. și acest „univers” nu se teremină niciodată, că poți călătorii „ani lumină”, un an lumină fiind poate pentru el ceea ce este o plimbare pentru noi, și tot nu o să îi dai de capăt. Pentru o bacterie, viteza sângelui prin vene și artere e ceea ce viteza luminii e pentru noi... maximum posibil în Univers... pentru ei, nu se poate circula cu viteză mai mare în Univers...

Și din punctul lor de vedere, în „universul lor”, e corect !

Bacteria de Ecoli în sânge

Pentru viruși, celulele, sistemul endocrin, sângele, organele interne, etc., sunt ceea ce pentru noi sunt stelele, quasarii, găurile negre...

Ceea ce pentru noi, pentru „universul nostru”, e temperatura maximă de $1,42 \times 10^{11} \text{ }^{\circ}\text{C}$, pentru virus, temperatura „universului lui” ar fi maxim 42°C !

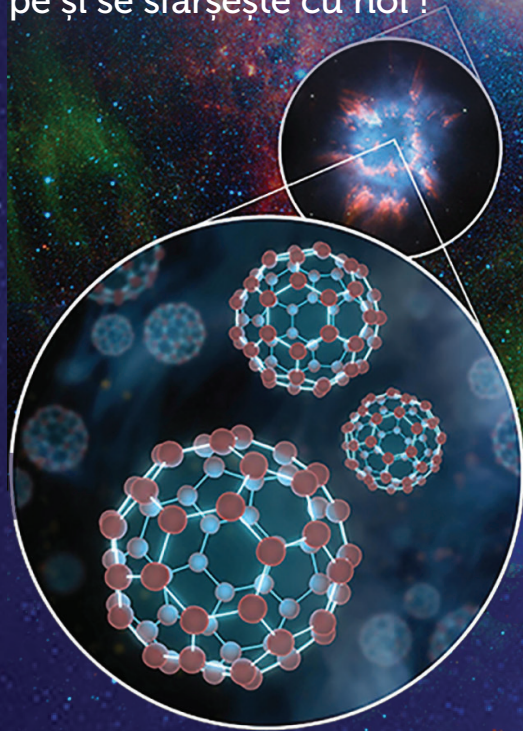
Și orice „virus de știință” din corpul uman ar putea să îți garanteze că în „univers” nu se poate depăși temperatura critică de 42°C care este o „constantă universală”. Așa cum pentru noi, pentru „universul nostru”, temperatura de $-273,15^{\circ}\text{C}$ este temperatura minimă posibilă, pentru

bacterii nu există temperatură mai mică de 35°C în „univers”... „universul lor” !

Un virus sau microb, indiferent cît de inteligent, nu ar putea nici măcar să viseze că există un model de organizare superior celui în care trăiește el. Și totuși... noi știm că există pentru că... **NOI TRĂIM PE UN ALT NIVEL, PE UN PALIER SUPERIOR DE EXISTENȚĂ A MATERIEI !**

Un virus sau un microb, indiferent cît de inteligent ar fi, nu ar putea să simtă, să vadă și nici măcar să își imagineze sau să intuiască existența unui tractor sau a unui avion, cu atât mai puțin a unei galaxii sau a unei găuri negre !

De ce nu am putea fi și noi, pe un alt palier de existență al materiei, în aceeași situație ??? Răspunsul e simplu – pentru că suntem o specie foarte orgolioasă ! Totul începe și se sfârșește cu noi !

Oare ce suntem noi pentru un virus ?

Un virus cu o inteligență apropiată de a noastră nu ne-ar putea vedea, simți, percepe, decât prin prisma acțiunilor noastre care influențează mediul și existența lui.

De exemplu, dacă un om ar sări în apă rece, virusul

ar percepe această acțiune ca pe o „răcire a universului” și probabil că virușii cei mai „deștepți”, „virușii lor de știință”, ar identifica imediat cauza - supărarea lui Dumnezeu pentru păcatele virușilor.

O injecție cu penicilină nu ar fi pentru acești viruși decât o pestă nimicitoare trimisă de Dumnezeu. Acest Dumnezeu e parte integrantă a nivelului superior de existență a materiei și a legilor ce guvernează acest nivel superior celui ce apelează la „Jocker”.

Dar mai mult decât atât, virusul nostru ar putea simți și mânia unui Dumnezeu superior chiar și palierului nostru de existență și organizare a materiei, adică un „hiper Dumnezeu”, Dumnezeul Dumnezeului !

De exemplu, dacă acum 2000 de ani, „Dumnezeul nostru” făcea să fie zi sau noapte, pentru virus, acesta reprezenta „Dumnezeul Dumnezeului” !

Dumnezeu este o creație excepțională a speciei noastre – e un Jolly Jocker !

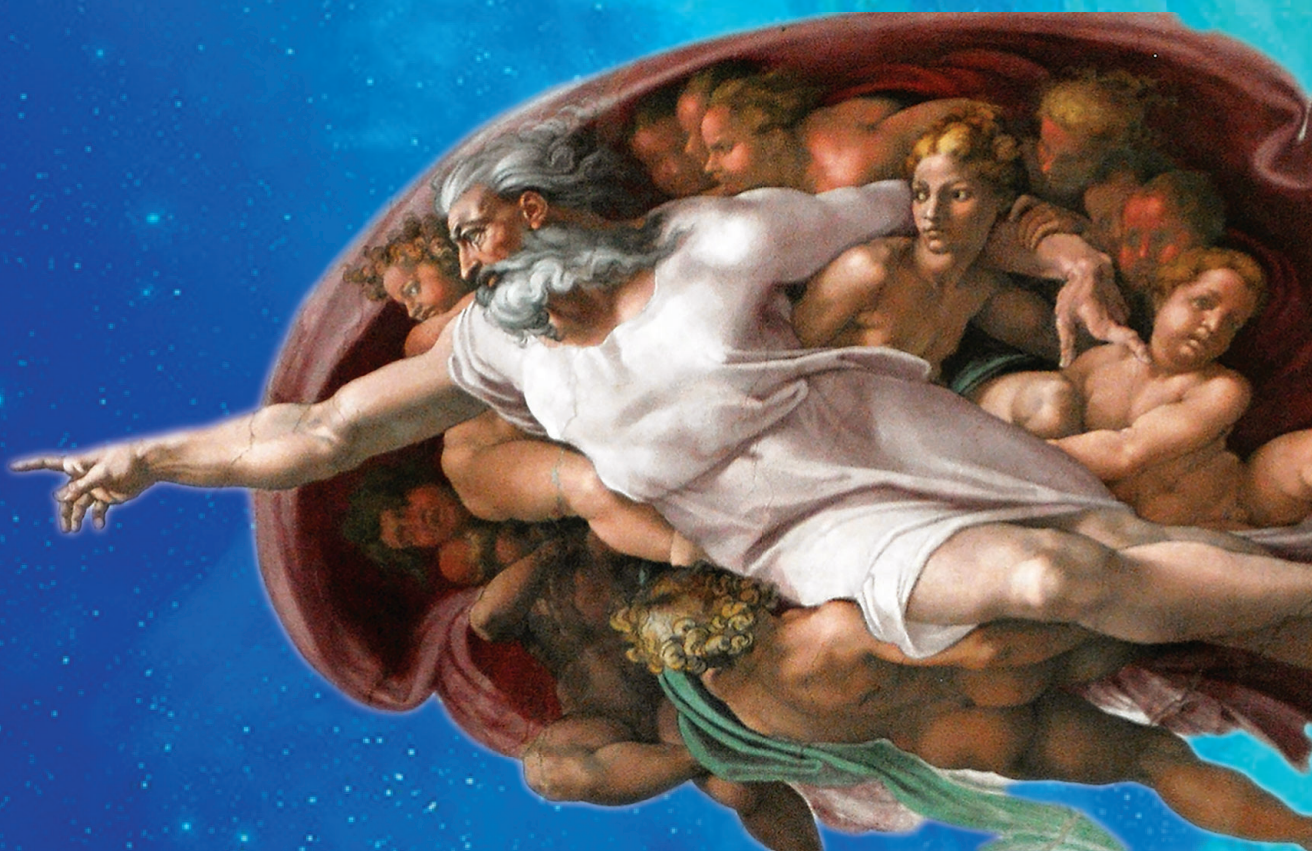
De fapt Dumnezeu e o capodoperă, creația supremă a orgoliului nostru care nu

acceptă să spună „NU ȘTIU” !

De mii de ani, Dumnezeu e vinovat de toate cele. La început, Dumnezeu dădea foc pomului lovit de trăsnet. Apoi dădea frig și cald, soare și ploaie, apoi, mai târziu, electricitate și electromagne-

tism, iar în cele din urmă a devenit făuritor de stele, galaxii, făuritor al Universului și autor al Big Bang-ului. Oare noi nu trăim pe palierul nostru de existență a materiei, drama virusului „a toate știutor” ???

De unde știm că legile fizicii

cuantice și legile atracției gravitaționale nu sunt opera unor „Dumnezei” diferiți ?

De unde știm că nu suntem și noi niște viruși pentru un alt palier de existență a materiei, într-un megaorganism de exemplu ?

O astfel de ipoteză ar putea explica de exemplu sursa energiei, a căldurii existente în Univers ca rezultat a unui megametabolism !

Convingerea mea este că noi, împreună cu „universul nostru”, nu suntem decât

un alt palier (inferior altora) de organizare a materiei și că deasupra noastră există nivele superioare pentru a căror observare, identificare, nu avem mijloace biologice, senzoriale, fizice, tehnice, intelectuale. Mai mult, poate că nici măcar intuitive, din motive spațio – temporale !

Ce ar spune „virusul nostru” dacă i-am vorbi despre „anul lumină” ?

Cum să înțeleagă el acest termen când el trăiește 48 ore și nici măcar noțiunea de „an pamântean” nu și-o poate explica, percepe sau intuit ?

Poate că ceea ce pentru noi e un an lumină, pentru o ființă de pe un palier superior de existență a materiei este echivalentul unei secunde.

Noi, în nemărginitul nostru orgoliu, credem că lumea noastră e unică și se termină la „universul nostru”. Vă asigur că pentru o scoică de pe fundul oceanului, oceanul e unicul univers existent și e infinit !

Cu toate că adesea, orgoliul ne-a dus pe noi ca specie pe drumuri lăturalnice,

în istoria existenței speciei noastre au existat și momente de scipiri geniale... adesea însă ignorate de majoritate !

În urmă cu peste 2500 de ani, filozofii chinezi intuiau că există două particule de energie yin și yang care participă la formarea Universului și care nu există de sine stătător ci doar împreună. Fantastic – strămoșii noștri intuiau o lege fundamentală a Universului încă de la începuturile civilizației omenești !!!

Tot în urmă cu peste 2500 de ani, filozofia indiană susținea prin „Upanișade” că la început Universul exista într-o formă în care nu se putea spune nici că există, nici că nu există după care au apărut substanțele contrare ce nu puteau exista decât împreună.

Tot în urmă cu 2500 de ani, subiectul bipolarității lumii apare la filozoful grec Heraclit care considera că fiecare lucru e compus din două părți opuse și antagonismul lor determină dinamica lumii, viața, mișcarea, energia. Dacă marii astronomi și fizicieni ar fi citit câte ceva și despre is-

torie, dacă ar fi fost nu doar oameni de știință ci și un pic filozofi, probabil că altcineva, înaintea mea, ar fi înaintat teoria ce stă la fundamentul acestei cărți...

Dar cea mai interesantă teorie este cea a tracului Democrit care intuia în urmă cu 2500 de ani că materia este formată din niște particule fundamentale invizibile numite atomi și vid ce se găsește în jurul acestor atomi legați prin energie cosmică.

Cum ar fi putut face

o asemenea afirmație fără să aibă acces la niște „baze de date speciale” ???

Vă întrebați probabil de ce vă „învăluiesc” cu aceste informații....

Pentru că are legătură cu ceea ce vă voi prezenta în continuare în această carte ! Orb să fii să nu înțelegi că tot ce există în lumea asta a fost creat având la bază câteva, nu multe, principii funda-

mentale:

- Materia este organizată pe numeroase paliere de existență, având legi diferite de organizare la fiecare nivel

- La fiecare nivel de existență a materiei, legea bipolarității este fundamentală. Totul este plus și minus, acestea coexistând, neputând exista una fără cealaltă.

- Modelul de organizare a atomului se regăsește la toate nivelele de existență a materiei.

Există mereu un centru de o anumită „orientare” și un înveliș de „orientare” opusă.

- În Univers, materia se poate transforma în energie și invers, în anumite condiții, după anumite legi (pe care le vom desluși în continuare)

Și totuși... orbi-s mulți... aproape toți !

Omul este o ființă minunată care deține o calitate excepțională pe care nicio altă specie de pe Terra nu o deține – CUNOAȘTEREA !

Cunoașterea e un mare mister... Știm că se transmite din generație în generație prin educație, dar... care e rădăcina cunoașterii, DE UNDE VINE ?

Sigur că da, noi ca specie facem ceva excepțional transmițând din generație în generație cunoștințele moștenite de la înaintași, dar de unde vin toate informațiile abstracte ce nu pot fi percepute prin propriile simțuri și observații ?

E clar de unde știm că floarea e formată din rădăcină, frunze, tulpină, petale, stamine, pistil, etc... știm prin puterea simțurilor noastre.

Dar de unde știm lucrurile ce

nu se văd și nu pot fi percepute prin simțurile noastre ?

Cum am ajuns la computere, mașini, avioane, telefoane, nave spațiale ?

Marile invenții și descoperiri din fizică, matematică, chimie, ale speciei noastre, de unde vin ?

Răspunsul oficial e că le-au „inventat” niște inventatori.

Imaginați-vă lumea noastră fără Edison, Galileo, Leibniz, Pascal, Faraday, Newton, Einstein, Tesla, Fermi și alți câțiva... O să vă ajut eu – dacă eliminați din istorie vreo 20-30 de „inventatori”, specia noastră ar fi în epoca de piatră !

Dacă în loc să fie oameni, acești 20-30 de „inventatori” erau delfini sau ciori, planeta ar fi arătat cu totul altfel azi !

Ce vreau să vă spun este că acești „inventatori” nu au apărut întâmplător și nu sunt niște „oameni” așa cum sunt majoritatea. Sigur că da, ei arată la fel ca ceilalți, dar nu sunt !

Acești „inventatori” au o capacitate pe care 99,999% dintre oameni nu o au și anume faptul că **SUNT CONECTAȚI LA O BAZĂ DE DATE UNIVERSALĂ A CUNOAȘTERII.**

Acești „inventatori” au o capacitate suplimentară prin care intră în posesia unor informații noi pentru specie. Cum intră în posesia acestor date, e un mister... prin inteligență și logică, intuiție, noroc, vrăjitorie... sau poate prin voința unei entități superioare care decide să livreze acestei specii niște informații prin care specia să evolueze. Discutabil și mai ales speculabil...

Eram copil... 9-10 ani și o întâmplare deosebită mi-a marcat întreaga viață.

Locul de joacă preferat al copiilor era într-un șantier din apropierea blocului

în care locuiam. Într-o zi, ne jucam într-un bloc aflat în construcție care nu avea încă pereții laterali ci doar planșele și scările. Dintr-o neatenție, am căzut de la etajul 2, pe o grămadă de cărămizi. Am intrat în comă și m-am trezit după un timp, aparent fără nicio leziune gravă sau sechele, cu excepția unei găuri în partea din spate a capului. Nimic nu părea a se fi schimbat... aparent...

Nimeni nu știa, dar eu devenisem „altul”. În mintea mea parcă cineva injectase milioane de informații și cunoștințe, știam o sumedenie de lucruri pe care până atunci nu le știam și dobândisem capacități ce pentru majoritatea oamenilor par a fi ieșite din comun. Învățam totul mult mai repede, mai ușor, dar și mai interesant, **ȘTIAM LUCRURI PE CARE NU LE ÎNVĂȚASEM NICIODATĂ !**

Erau multe avantaje, dar și dezavantaje... îmi pierdusem liniștea, inocența, bucuria copilăriei. Mintea mea nu se mai gândea la mașinuțe și biciclete ci la perpetuum mobile, Univers, soluții energetice globale, la un sistem

socio-economic mai bun, etc. Aveam sentimentul că mintea mea e legată la un izvor nesfârșit de informații. Am început să pun pe hârtie perpetuum mobile, poezii, centrale energetice solare (acum 40 de ani, nimeni nu discuta despre așa ceva), principii fundamentale ale unei societăți mai bune și mai drepte, teorii despre Univers. Nimeni nu a citit vreodată aceste manuscrise, dar le-am păstrat peste ani și

ele stau azi mărturie spuselor mele. E interesant să revăd după 40 de ani, teorii savante scrise cu mână de copil pe fel de fel de hârtii și chiar pe ambalaje de biscuiți...

Multe dintre informațiile ajunse în mintea mea erau și unele încă mai sunt, inexplicabile pentru mine. Unele dintre aceste informații e mai bine să nu fie dezvăluite niciodată...

Omul secolului 21, nivelul lui de conștiință, nu este pregătit nici pentru meritocrație, nici pentru multe alte lucruri, dar cred că nu e nimic rău să afle adevărul despre locul lui în lume.

În urmă cu vreo 20 de ani am decis că trebuie să dezvolt unele dintre acele idei și să le fac publice - așa s-a născut cartea „MERITOCRAȚIA”. În naivitatea mea credeam că oamenii sunt pregătiți pentru un sistem evoluat de organizare a societății...

În urmă cu un an am decis că ar trebui să dau drumul și teoriei legate de Univers.

Nici acum când scriu aceste rânduri, nu sunt convins că e bine ceea ce fac. Nu am nimic de câștigat din această carte și nu pot culege decât răutatea, ironia, disprețul și invidia oamenilor, dar o fac pentru că anumite semne mă fac să înțeleg și simt că ceea ce mi s-a dăruit mie, nu era doar pentru mine.

A fost greu și pentru mine să înțeleg că LUMEA nu se reduce la acest „univers al nostru” despre care am aflat de la savanți că e unic, izolat

și infinit. Aceste gânduri îmi umpleau adesea timpul liber și mă stimulau să încerc a fi la curent cu toate cercetările și descoperirile în domeniul Universului. Ceea ce aveam eu în minte nu se prea potrivea cu ceea ce știința clasică oferea și în plus, îmi lipseau niște piese din puzzle. Din păcate pasiunea mea pentru astrofizică nu a fost suficientă pentru a-mi îndruma pașii spre o facultate de specialitate, dar pasiunea pentru acest domeniu nu a avut de suferit chiar dacă am urmat ingineria și managementul în afaceri. Poate că în cele din urmă, acesta a fost un mare avantaj pentru că intuiția mea nu a putut fi deformată și pervertită de teoriile specialiștilor.

În anul 1999 a ajuns la mine informația că astronomii au reușit să observe și să concluzioneze faptul că Universul este în expansiune accelerată. Acest lucru m-a convins că teoria legată de Univers pe care o aveam în minte era corectă, că „universul nostru” nu este decât o frântură de lume, o deriva-

tă în spațiu și timp. Astfel am primit impulsul și încrederea de a începe să pun pe hârtie **TEORIA BUBBLEVERSURILOR**.

Această carte a fost schițată în ideile ei principale la sfârșitul secolului trecut. Nu m-am grăbit cu finalizarea și publicare ei pentru că am considerat **MERITOCRATIA** (o altă obsesie a minții mele) ca fiind o bătălie mult mai importantă, cu caracter social pragmatic și în consecință m-am concentrat pe prima mea carte care propune un nou sistem social-economic ce permite un mod de organizare al societății mult mai eficient, corect și adaptat omului secolului 21.

Scopul acestei cărți nu este de a nega sau de a atenta la orgoliul astrofizicienilor ce s-au ocupat de cercetări în domeniul Universului ci mai degrabă de a vedea dincolo de Univers, dincolo de limitele cunoașterii, acolo unde savanții sunt neputincioși.

Atunci când am decis să scriu această carte, mi-am propus să fie o carte care să poată fi înțeleasă de toată lumea și nu doar de un segment restrâns de specialiști.

Acest lucru a complicat mult lucrurile pentru că a trebuit să explic în cuvinte simple, lucruri complicate, am fost nevoit să trec în revistă informații de astrofizică pe care să le fac foarte ușor de înțeles chiar și pentru un om lipsit de cunoștințe de specialitate și cu o inteligență medie.

În acest sens, pentru a-i ajuta pe nespecialiști să înțeleagă mai bine subiectul acestei cărți, cred că e necesară o scurtă și sumară trecere în revistă a „universului nostru”, a descoperirilor făcute până acum de oamenii de știință în acest domeniu.

SCURTĂ ISTORIE A UNIVERSULUI

Cu toții cred că v-ați întrebat ce este Universul ?

Universul fizic este definit de astrofizicieni ca fiind totalitatea spațiului și timpului, toată energia în diferitele sale forme, toată materia cu planetele, sateliții, stelele, galaxiile și tot conținutul intergalactic. O definiție incompletă așa cum veți vedea în continuare...

Universul poate fi de asemenea definit mai simplu (și mai corect) ca fiind totalitatea a tot ceea ce există, a existat și va exista vreodată. Vom vedea în continuare că aceste două definiții ar putea fi îmbunătățite și poate că de azi înainte oamenii vor înțelege că ar fi mult mai onest ca termenul de „Univers” să fie înlocuit cu „universul nostru”...

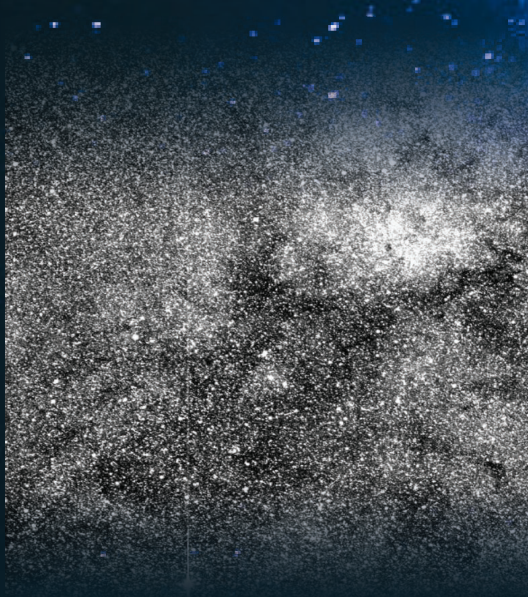
Astăzi este unanim cunoscută și acceptată teoria conform căreia Universul în care trăim a luat naștere în urma unei mega explozii numite Big Bang, în urmă cu aproximativ 13,8 miliarde ani terestri. Ce a urmat după această mega explozie ?

Cercetătorii au demonstrat că o cantitate imensă de energie a fost eliberată prin

această explozie și în intervalul de timp între 10^{-32} și 10^{-4} secunde de la producerea exploziei, au apărut primele particule elementare ale materiei – protonii și neutronii. Cum au apărut ?

Ca printr-o minune – energia s-a transformat în materie.

La o secundă după explozie, au apărut și electronii. Se formează apoi primii atomi de hidrogen, deuteriu și tritiu. În următorul milion de ani, prin fuzionarea atomilor de hidrogen iau naștere noi elemente chimice precum heliul, carbonul și fierul. În timp, odată cu expansiunea și răcirea Universului, iau naștere și restul elementelor chimice.

Iau naștere concentrări de materie sub forma galaxiilor, stelelor, supernovelor, planetelor și a găurilor negre, iar între aceste forme de existență a materiei, un spațiu imens de vid. Conform teoriei Universului inflaționist, s-a estimat că densitatea materiei în Universul observabil este de aproximativ $9,9 \times 10^{-30}$ g/centimetru cub. Cercetătorii au estimat că masa totală a materiei din Univers trebuie să fie undeva în jurul valorii de 10^{53} kg.

Ca să înțelegeți mai bine, densitatea materiei în Univers ar fi de aproximativ 1 proton la 4 metri cubi de volum Univers. Diametrul universului OBSERVABIL este de $8,8 \times 10^{26}$ metri sau 93 miliarde de ani lumina.

Astrofizicienii au încercat și n-au reușit până azi să răspundă la întrebarea dacă Universul e finit sau infinit. Citind mai departe veți înțelege că această întrebare nici nu are sens!

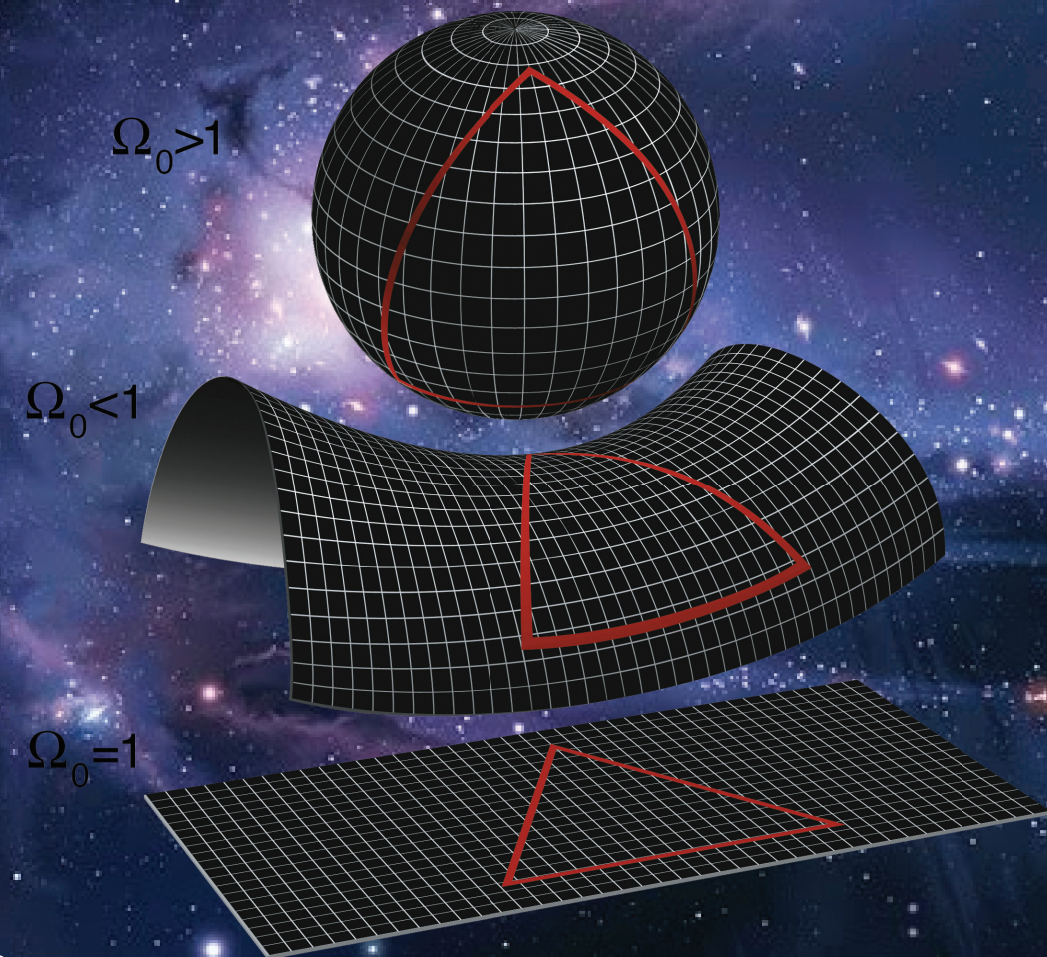
Primul care a susținut teoria Big Bang-ului a fost Lemaître în 1927, dar la început a fost combătut, iar unul dintre cei mai înfocați adversari a ideii că „universul nostru” a luat naștere printr-o mare explozie a fost chiar marele Einstein.

Și geniile mai greșesc...

Au trecut mulți ani până când Hubble a demonstrat cu ajutorul observatoarelor astronomice tot mai performante că „universul nostru” este în expansiune, că galaxiile se îndepărtează una de alta și prin simplă deducție logică, Lemaître avea dreptate. Descoperirea radiației cosmice de fond a fost ultima piesă din demonstrația originii „universului nostru”. Mult timp s-a crezut că universul are o expansiune încetinită;

frânată, adică $a < 0$, o formă plată și plană. Conform acestei teorii, universul crește până la un punct ca urmare a exploziei incipiente, Big Bang, după care expansiunea se oprește și urmează contractia sub efectul atracției gravitaționale până când se ajunge ca toată masa de materie din Univers să se reface într-un singur corp comun și are loc un nou ciclu Big Bang – expansiune – contractie.

Părea o teorie simplă, logică, viabilă, dar iată că în ultimii ani ai secolului 20, astronomii au reușit datorită cuceririlor tehnologice să constate (în anul 1998), fără

niciun dubiu, că distanța dintre aproape orice pereche de galaxii crește, iar Universul se află într-o expansiune accelerată, adică $a > 0$ și forma lui este una plată, curbată.

Cercetătorii nu au găsit explicații matematice, științifice și au pus această expansiune accelerată pe seama unei așa zise energii întunecate. Ei au demonstrat însă că această energie misterioasă ESTE UNIFORMĂ ÎN SPAȚIU !

Dacă „universul nostru” ar fi unic și „izolat”, materia ar fi în expansiune decelerată urmând ca la un moment dat expansiunea să se oprească și să înceapă contractia ce ar duce la o reolapsare a materiei din Univers într-o singularitate gravitațională, adică o mega gaură neagră. În urma descoperirilor din ultimele decenii, a observațiilor legate de „deplasarea spre roșu” a galaxiilor, cercetătorii și-au

revizuit teoriile legate de expansiunea Universului, nere-nunțând însă la modelul „universului izolat” ci doar intuind acești Jockeri numiți energie și materie neagră care vin să explice expansiunea precum și forma curbată a universului, dar nu și pe cea plată !

Nimeni însă nu pare să dea vreo atenție formei plate a Universului chiar dacă această formă plată nu se potrivește deloc cu conceptul de „explozie” ce a stat la baza formării Universului !

De ce ar fi Universul curbat ?

Pentru că orice fel de spațiu-timp care conține materie este curbat în „universul nostru” spune Einstein ȘI ARE MARE DREPTATE !

Einstein este cel ce a demonstrat prin teoria relativității generale că masa și energia curbează spațiul-timp. O consecință a teoriei relativității generale este că „universul nostru” poate fi sferic, curbat sau plat în funcție de densitatea de materie și energie. Vom vedea în continuare cum se aplică teoria relativității generale la un nivel ce depășește „universul nostru” precum și CAUZA curbării spațiu– timp demonstrată de Einstein.

În fapt, această carte nu e altceva decât o continuare, o extensie și o completare a teoriei relativității generale.

Gradul de curbură a „universului nostru” are legătură într-adevăr cu densitatea de materie și vom înțelege în continuare în ce mod.

În mod normal, în urma unei explozii clasice, necontrolate și neinfluențate, expansiunea materiei trebuie să fie distribuită sferic în jurul punctului de explozie !

Cercetătorii au ajuns la concluzia că „universul nostru” e plat prin măsurători legate de radiația cosmică provenită de la începutul formării „universului nostru”

Cum se ajunge însă ca materia rezultată în urma unei explozii să aibă o distribuție relativ plană, adică o explozie „aplatizată”, cercetătorii nu mai știu să explice, dar vom afla acest lucru în continuare.

Cercetătorii au intuit că Universul ar fi putut să se dezvolte într-o formă plată doar dacă e supus unor forțe, energii uriașe provenite de nu știu unde și de la nu știu ce, iar singura explicație pe care și-au putut-o imagina a fost existența în „universul nostru” a unei forme de materie insesizabile, imperceptibile, o materie ascunsă căreia i-au spus „materie neagră”. Un Jolly Joker...

Desigur, explicația nu e viabilă. Chiar dacă ar fi așa, o materie invizibilă, existentă în proximitatea materiei, ce „întinde” materia, ar duce la o întindere tridimensională și nu bidimensională !

Plecând de la ipoteza că Universul este omogen și izotrop pretutindeni, ecuația fundamentală care descrie universul nostru este formula Friedmann-Lemaître-Robertson-Walker:

$$ds^2 = -c^2 dt^2 + R(t)^2 \left\{ \frac{dr^2}{(1-kr^2)} + r^2 d\theta^2 + r^2 \sin^2 \theta d\phi^2 \right\}$$

unde (r, θ, φ) corespund unui sistem de coordonate sferice.

Aflăm de pe Wikipedia că această formulă are numai doi parametri nedeterminați. Un factor global de scalare de mărime dimensională R ce descrie dimensiunea scării Universului în funcție de timp; o creștere a lui R este expansiunea Universului. Un indice de curbură k descrie geometria. Indicele k este definit astfel încât să poată lua doar una din cele trei valori: 0, corespunzătoare geometriei euclidiene plane; 1, care corespunde unui spațiu cu curbură pozitivă; sau -1, corespunzând unui spațiu cu curbură pozitivă sau negativă. Valoarea lui R în funcție de timpul t depinde de k și de constanta cosmologică Λ.

Oricine știe că o explozie normală arată așa

Constanta cosmologică reprezintă densitatea energetică a spațiului vid și poate fi legată de energia întunecată.

Soluțiile pentru $R(t)$ depind de k și Λ , dar unele caracteristici calitative ale acestor soluții sunt generale. Mai întâi și cel mai important, scara de lungime R a Universului poate rămâne constantă numai dacă Universul este perfect izotrop cu curbura pozitivă ($k = 1$) și are o valoare precisă a densității peste tot, așa cum a remarcat Einstein. Totuși, acest echilibru este instabil pentru că Universul este cunoscut ca neomogen la scări mai mici, R trebuie să se schimbe în timp. Când R se schimbă, toate distanțele spațiale din Univers se schimbă în tandem; există o expansiune globală sau o contracție a spațiului în sine. Aceasta explică observația că galaxiile par a fi în derivă; spațiul dintre ele se întinde. Întinderea spațiului explică, de asemenea, paradoxul aparent că două galaxii pot fi la 40 de miliarde de ani-lumină distanță, deși au pornit din același punct în urmă cu

13,8 miliarde de ani și nu s-au mișcat niciodată mai repede decât viteza luminii.

În al doilea rând, toate soluțiile sugerează că în trecut a existat o singularitate gravitațională, când R a ajuns la zero, iar materia și energia erau infinit de dense. Se pare că această concluzie este incertă deoarece se bazează pe ipotezele discutabile de omogenitate perfectă și izotropie (principiul cosmologic) și că doar interacțiunea gravitațională este semnificativă.

Cu toate acestea, teoremele de singularitate Penrose-Hawking arată că ar trebui să existe o singularitate pentru condiții foarte generale. Prin urmare, în conformitate cu ecuațiile câmpului Einstein, R a crescut rapid dintr-o stare inimaginabil de fierbinte și densă care există imedi-

at după această singularitate (când R avea o valoare mică, finită); această este esența modelului Big Bang al Universului. Înțelegerea singularității Big Bang-ului necesită o teorie cuantică a gravitației, care nu a fost formulată încă, dar care va fi posibilă după apariția acestei cărți.

În al treilea rând, indicele de curbura k determină semnul curburii spațiale medii a spațiului-timp calculat pe scări de lungime suficient de mari (mai mare de aproximativ un miliard de ani lumină). Dacă $k = 1$, curbura este pozitivă și Universul are un volum finit. Un Univers cu curbura pozitivă este adesea vizualizat ca o sferă tridimensională încorporată într-un spațiu cu patru dimensiuni. În schimb, dacă k este zero sau negativ, Universul are un volum infinit.

Poate părea contra-intuitiv că un Univers infinit și infinit de dens ar putea fi creat într-o singură clipă la Big Bang atunci când $R = 0$, dar exact așa este prezis matematic atunci când k nu este egal cu 1. Prin analogie, un plan infinit are curbura zero în timp ce un cilindru infinit este finit într-o direcție și un tor este finit în ambele. Un Univers toroidal se poate comporta ca un Univers normal în condiții la limită periodice.

Astrofizicienii consideră că soarta finală a Universului este încă necunoscută, deoarece depinde critic de indicele de curbura k și de constanta cosmologică Λ . Dacă universul ar fi suficient de dens, k ar fi egal cu +1, ceea ce înseamnă că curbura medie a acestuia este pozitivă și că Universul, în cele din urmă, se va prăbuși într-un Big Crunch eventual începând un nou Univers într-un Big Bounce. Dimpotrivă, dacă Universul ar fi insuficient de dens, k ar fi egal cu 0 sau -1 și Universul s-ar extinde pentru totdeauna, răcindu-se și, eventual, ajungând la Big

Freeze și moartea termică a Universului. Datele moderne sugerează că rata de expansiune a Universului nu este în scădere, așa cum era de așteptat inițial, ci a crescut; dacă acest lucru continuă pe termen nedefinit, Universul ar putea ajunge în cele din urmă la un Big Rip. Din punct de vedere observațional, Universul pare a fi plat ($k = 0$), cu o densitate totală foarte apropiată de valoarea critică dintre recul și expansiunea eternă."

Această carte va duce la completarea și... complicarea formulei Friedmann-Lemaître-Robertson-Walker.

În continuare consider necesar să fac o mică prezentare a ceea ce înseamnă găurile negre pentru că așa cum veți vedea, acestea joacă un rol foarte important în evoluția lumii noastre și teoria mea nu ar putea fi înțeleasă fără a cunoaște aceste câteva caracteristici fundamentale ale găurilor negre.

Conform definiției, o gaură neagră este o regiune în spațiu-timp cu o forță gravitațională atât de mare încât nimic — nici măcar particulele și radiația elec-

tromagnetică, ca lumina - nu pot scăpa odată intrate în ea.

Gaura neagră se formează atunci când o masivă colapsează la sfârșitul ciclului său de viață. După formarea ei, ea poate să crească prin absorbția de materie și își mărește astfel masa sau mai corect spus, energia. Ea poate absorbi orice materie precum stele, galaxii întregi și este dovedit științific că găurile negre fuzionează între ele creând găuri negre supermasive cu mase echivalente a milioane de sori. O gaură neagră este caracterizată de 3 parametri: masă, spin și raza orizontului evenimentelor, sau Raza Schwarzschild.

Raza Schwarzschild este distanța de centrul găurii negre sub care orice intră în această rază nu mai poate scăpa de atracția găurii negre. Raza Schwarzschild creează un așa zis orizont al evenimentelor, o limită ce odată depășită de materie sau lumină, nu mai are scăpare. Practic tot ce trece de această limită, de orizontul evenimentelor, se transformă în energie pură.

Materia care este atrasă de gaura neagră crează o aglomerare la nivelul orizontului evenimentelor ei, un așa numit disc de acreție, materie supusă unei frecări uriașe ce duce la temperaturi de milioane de grade celsius.

Astrofizicienii zilelor noastre spun că în centrul unei găuri negre există o singularitate gravitațională, o regiune unde curbura spațiu-timp devine infinită. Regiunea singularității are un volum egal cu zero și conține toată masa unei găuri negre. Așadar, singularitatea se crede a avea o densitate infinită. Eu cred tocmai opusul – că densitatea e zero în centrul găurii negre, că materia e "descompusă", transformată în energie pură.

Observatorii care cad într-o gaură neagră Schwarzschild nu pot evita tragerea în singularitate, odată ce au trecut orizontul evenimentelor. Se crede că atunci când aceștia ating singularitatea, sunt striviți la o densitate infinită și masa lor este adăugată la masa totală a găurii negre. Înainte ca acest lucru să se întâmple, aceștia vor fi rupți în mai multe părți printr-un proces uneori numit și spaghetificare sau „efectul tăitei”, în care diferența gravitațională de la o parte la cealaltă a obiectului este atât de mare încât obiectul este întins până la rupere.

Eu cred că prin procesul de "spaghetificare" materia e transformată în energie.

De asemenea, cam știm ce se întâmplă la momentul actual în „jurul nostru”, dar nu știm și nici măcar nu bănuim ce e dincolo de ceea ce putem „vedea”, încotro ne îndreptăm, ce se va întâmpla în viitor cu „universul nostru”.

Deci... ce puteam spune până azi despre „universul nostru”?

Cam știam sau bănuiam ce s-a întâmplat după Big Bang, dar... Dumnezeu rămâne „vinovatul de serviciu” pentru ceea ce a fost înainte de „marea explozie”.

Această carte vine să propună o nouă teorie ce explică toate informațiile, necunoscutele și inadvertențele de ordin astronomic, fizic și matematic ce stau azi la fundamentul studiului Universului și a ecuației fundamentale a „universului nostru”.

MEGAVERS și BUBBLEVERS

Teoria Bubbleversului își propune cucerirea unei noi granițe în privința cunoașterii LUMII, a ceea ce a fost înainte de Big Bang și încotro se îndreaptă „universul nostru”.

Teoria Bubbleversurilor nu este o ipoteză... nu este o idee SF... nu este o frântură de gând ci este adevărul despre lumea în care trăim, adevăr pe care eu m-am simțit însă-

cinat să vi-l aduc la cunoștință și am curajul de a spune acest lucru pentru că așa cum veți vedea în continuare, teoria Bubbleversurilor este un model care îndeplinește, satisface simultan, absolut toate certitudinile științifice pe care le avem azi, fără a apela la șmecherii, speculații și Jolly Jockeri.

Care sunt informațiile certe care stau la baza teoriei Bubbleversurilor:

- „universul nostru” provine dintr-o imensă explozie în urma căreia o cantitate imensă de energie a fost transformată în materie
- „universul nostru” este plat și curbat, un Univers aflat în expansiune accelerată
- cercetătorii au reușit să identifice în Univers o energie foarte puternică și misterioasă, „posibil un câmp scalar” a cărei proveniență nu a putut fi descoperită și căreia i-au spus „energie întunecată”
- masa și energia curbează spațiul-timp conform teoriei relativității generale a lui Einstein
- cercetătorii au identificat prin calcule existența unei așa zise „materie întunecată”, dar încă nu au avut norocul să o găsească. Și nici nu o vor găsi vreodată în ciuda faptului că investesc inutil o grămadă de bani în acest scop. În continuare vom vedea unde este ea și de ce nu poate fi identificată.

Știe toată lumea azi că „universul nostru” a luat naștere în urma unei mari explozii – Big Bang, dar nimeni nu știe ce a fost înaintea acestui Big Bang. Teoria Bubble-versurilor oferă răspunsul la această mare întrebare și la multe alte mari întrebări legate de „mega lumea” din care facem parte.

Ei bine, cercetătorii au speculat până în anul 1998 că Big Bang-ul s-a format prin explozia unei singularități gravitaționale create prin colapsarea unui anti univers datorită atracției gravitaționale. Această teorie era plauzibilă și de bun simț până să se descopere că „universul nostru” este în expansiune accelerată, ceea ce face ca revenirea materiei la o singularitate gravitațională să fie imposibilă. Aici, cercetătorii s-au blocat și originea, cauza Big Bang-ului, a fost lăsată în seama lui Dumnezeu.

Culmea e că în ciuda descoperirii că „universul nostru” este în expansiune și colapsarea sa ar fi imposibilă, deci acest ciclu este imposibil a fi

reluat, „UNIVERSUL NOSTRU” provine totuși dintr-o uriașă colapsare de materie, în fapt din fuziunea sau poate mai corect spus din ciocnirea a două megagăuri negre.

Toate informațiile pe care le avem azi duc la concluzia că Universul nostru nu este o entitate izolată, de sine stătătoare, ci este efectul unui fenomen astronomic superior.

Cercetătorii știu azi, fără nicio îndoială, că în „universul nostru” se manifestă energii (așa zisa „energie întunecată”) cu surse necunoscute, dar refuză să își imagineze că această sursă ar putea fi exterioară „universului nostru”. Și se ambiționează să îi caute sursa acolo unde nu poate fi, imaginând o materie nevăzută care bântuie prin „universul nostru” fără ca noi să o putem vedea.

Din păcate nu s-a inventat și nu o să se inventeze niciodată „facultatea de intuiție” și nici măcar materia de studiu numită „intuiție”.

Intuiția este o știință paranormală care are legătură cu accesarea unor baze de date informaționale extrasenzoriale, extramateriale, la care nu are acces orice om și pe care știința actuală nu o poate explica.

Ceea ce știm însă cu siguranță este că nivelul tehnologic atins azi de omenire nu ar fi fost posibil fără ca aceste baze de date să poată fi accesate în mod probabil involuntar și inconștient de câțiva „aleși” prin ceea ce numim generic, **INTUIȚIE !**

MATERIA și MATERIA ÎNTUNECATĂ

Ce este materia, cine, cum și de ce a creat-o ?

Răspunsul la această întrebare este simplu – este probabil cea mai simplă întrebare din lume și răspunsul îl poate da oricine, de la un copil de 5 ani până la ultimul analfabet: **CREATORUL !**

Creatorul este și nu este Dumnezeu... de la caz la caz, de la om la om...

Pentru mulți oameni, Dumnezeu nu a fost și nu este **CREATORUL**. Dumnezeu e cel ce a fost folosit de om din cele mai vechi timpuri pentru a da răspunsul la toate întrebările pentru care încă nu găsisse răspuns. Dumnezeu a fost Jolly Jockerul bun la toate – cel ce se ocupă de incendii, numere de loto, noroc și ghinion, destin, iubire, reîncarnare, boli și uragane.

Creatorul nu e un Jolly Jocker !

Pentru mine, Dumnezeu este Creatorul, e cel ce a creat lumea materială, nematerială și legile ce guvernează existența lor.

Uitați-vă în jurul vostru – totul e **MATERIE**. Materie palpabilă...

Cum ar putea exista ceva material fără să existe un creator ?

Cum s-ar putea naște ceva fără să existe un creator.

A NEGA EXISTENȚA CREATORULUI ESTE EGAL CU A-ȚI NEGA PROPRIA EXISTENȚĂ !

A nega existența Creatorului este un non sens existențial pentru că ar însemna ca tu, cel ce faci această afirmație să nu exiști, iar dacă nu exiști, cum poți emite această afirmație a nonexistenței creatorului ???

Noi oamenii am început să bâjbâim puțin în cunoașterea lumii, descifrarea acestei fantastice creații. În mare, cam știm totul despre materie, despre legile ce guvernează existența materiei.

Despre materia întunecată și legile ce o guvernează știm foarte puțin, iar ceea ce știm, știm doar intuitiv. Despre existența materiei întunecate nu există nicio dovadă palpabilă. Stephen Hawking afirmă existența ei în baza observațiilor și a măsurărilor ce au arătat influența unei energii necunoscute ce acționează asupra stelelor ce orbitează în orice galaxie.

Existența materiei întunecate se bazează pe abaterile gravitaționale ce s-au detectat cu privire la mișcarea galaxiilor și roiurilor de galaxii în Univers, abateri altfel inexplicabile. Practic existența materiei negre e un Jolly Jocker, a fost dedusă ca o necesitate matematică.

Materia întunecată este de fapt un efect inexplicabil ce apare în proximitatea materiei la nivel astronomic. Astronomii au dedus existența materiei neagre ca explicație pentru expansiunea accelerată a Universului. Tot ceea ce ține de materia întunecată și energia întunecată este la ora actuală la nivel specula-

tiv, intuitiv. Din păcate intuiția și puterea de imaginație a astrofizicienilor se limitează la cușca pe care singuri și-au construit-o, cea a Universului ca unică entitate macrocosmică.

Expansiunea "universului nostru" are niște caracteristici foarte interesante: cu toate că galaxiile foarte îndepărtate își continuă depărtarea, majoritatea obiectelor cosmice se îndepărtează unele de celelalte, niciun punct din "universul nostru" nu poate fi identificat ca centru. În mod paradoxal însă, în derivate spațio temporale ale "universului nostru", gravitația duce la concentrări de materie, gravitația fiind mai puternică decât forțele ce provoacă expansiunea. Aceasta este cea mai bună dovadă a faptului că plasarea materiei întunecate în "universul nostru", în proximitatea materiei din "universul nostru", este o aberație !

În realitate, materia și materia întunecată sunt în echilibru la nivel macrocosmic, dar apar discrepanțe de

echilibru între ele, în mod firesc, în derivate spațio-temporale așa cum este micul nostru Univers.

Cercetătorii afirmă că, din observațiile astronomice, pare că în fapt avem de-a face cu o **EXTINDERE A SPAȚIULUI**.

Așa și este, dar ceea ce ei nu au intuit este faptul că **sursa energiei de extindere nu se găsește în "universul nostru" !**

Pe baza cercetării mișcării galaxiilor și a materiei în Univers, astrofizicienii au tras concluzia că există "ceva invizibil" în Univers ce creează niște forțe gravitaționale suplimentare celor exercitate de materie și au decis că acel „ceva invizibil” e o materie întunecată, adică o materie care există (neapărat pe lângă noi) nu se vede, dar se simte.

Calcululele au demonstrat că aproximativ 70% din energia din Univers este energie întunecată datorată bineînțeles, cui altcuiva decât unei materii întunecate și această energie întunecată „posibil un

câmp scalar a cărei densitate nu se schimbă în timp” este cauza expansiunii accelerate a Universului.

Cercetătorii au dovedit în mod îndubitabil că „după aproximativ 9,8 miliarde de ani, Universul s-a extins suficient, astfel încât densitatea materiei a fost mai mică decât densitatea energiei întunecate, marcând începutul erei dominante a energiei întunecate. În această epocă, expansiunea Universului se accelerează din cauza energiei întunecate.

Observațiile făcute în 1998 cu ajutorul COBE (sonda spațială pentru fondul cosmic) au dovedit că Universul este în expansiune, plat, omogen, s-a născut dintr-o mega explozie incipientă și este dominat de „energia întunecată”.

Conform cercetărilor, energia întunecată este perpendiculară pe planul de expansiune a Universului.

Existența și proprietățile materiei întunecate sunt deduse din efectele ei gravitaționale asupra materiei vizibile, radiației

și structurii pe scară largă a Universului, spun astrofizicienii...

Materia întunecată este o materie ipotetică, un nou Jolly Jocker imaginat de ei ca să le iasă calculele. Ea este intuită, dedusă pe baza efectelor gravitaționale asupra materiei, radiației și structurii Universului, chiar există, dar nu în modul în care o imaginează astrofizicienii.

Desigur, este o aberație să susții că expansiunea „universului nostru” este datorat unei materii întunecate, existente în proximitatea materiei, care generează o energie perpendiculară pe planul de expansiune a „universului nostru”. E ca și cum ai spune că împingi un corp cu o forță ce are punct de sprijin în interiorul corpului. Apoi s-ar mai pu-

tea pune întrebarea, de ce să acționeze energia întunecată în sensul expansiunii și nu al contracției „universului nostru” sau de ce cu efecte doar într-un plan?

Materia întunecată și energia echivalentă ei există cu adevărat, dar într-un mod cu totul diferit față de cel imaginat până acum de astrofizicieni.

În continuare vom vedea care este sursa energiei întunecate, explicația pentru care ea acționează perpendicular pe planul „universului nostru” și în sens expansionist, de ce există senzația de extindere a spațiului.

Atenție - nici vorbă de universuri paralele, stringuri și alte prostioare SF !

MEGAVERSUL

Voi începe prin a vă spune că „universul nostru” nu este decât o fărâmbă din ceea ce este cu adevărat UNIVERSUL.

Pentru a nu crea confuzie, în rândurile ce urmează voi avea nevoie să numesc diferitele nivele de existență ale materiei și am să definesc în continuare lumea materială în totalitatea ei cu numele de **MEGAVERS**, iar ceea ce până acum eram obișnuiți să numim cu „Univers”, va rămâne cu numele de „universul nostru”.

Ce este Megaversul ?

Răspunsul la această întrebare poate fi dat doar folosind INTUIȚIA.

„Intuiția mea” spune că Megaversul a fost în faza inițială o „supă primordială” a cărei ingrediente au fost atomi de materie, materie întunecată și legile ce guvernează existența lor.

Creatorul a creat lumea din plus și minus, mereu aflate în echilibru. Materia și materia întunecată sunt și ele, „plus și minus”.

Această „supă primordială” a început să se structureze și organizeze pe baza legilor fundamentale, materie cu materie atrăgându-se, materie întunecată cu materie întunecată atrăgându-se și materie cu materie întunecată, respingându-se.

Megaversul este un „organism viu”, dinamic.

Dinamismul Megaversului vine tocmai din antagonismul materie-antimaterie, din legile atracției și respingerii universale, din legile ce le guvernează existența.

Veți spune, „și din ce provine supă primordială, cum a creat-o Creatorul” ?

Răspunsul la această întrebare... în următoarea carte...

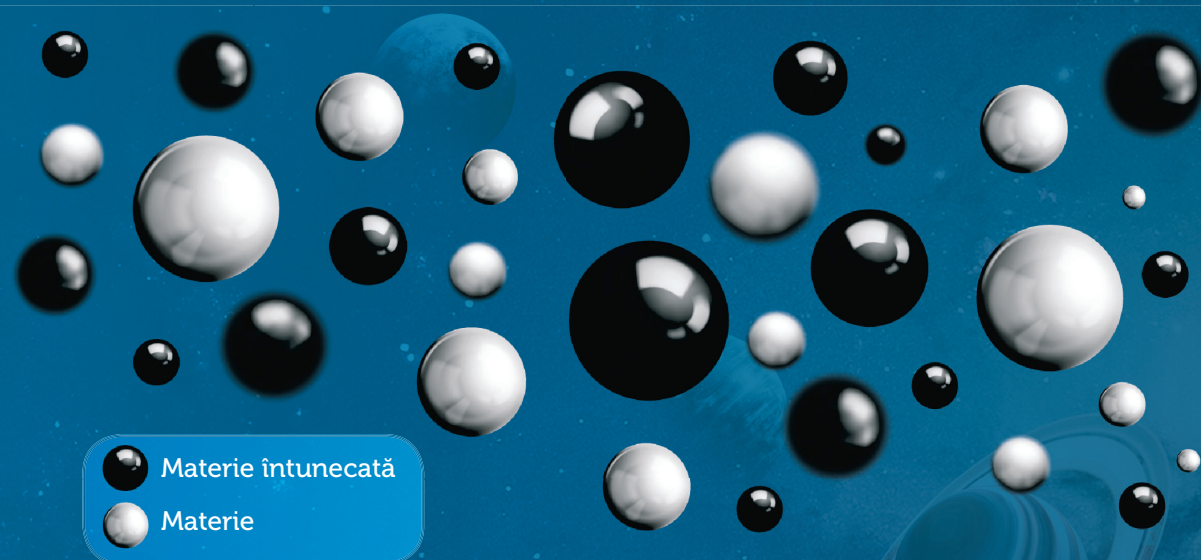
Eu nu mi-am propus aici decât să mut palierul cunoașterii materiale cu câteva trepte mai sus...

FAZELE DE EVOLUȚIE A MEGAVERSULUI

FAZA 1

Megaversul evoluează de la starea de „supă primordială” spre o stare de echilibru termodinamic. În această fază încep să aibă loc primele

fuziuni, concentrări de materie întunecată pe baza legilor atracției gravitaționale. Materia și materia întunecată se resping unele pe altele.

FAZA 2

În faza a doua, în Megavers au început să apară nuclee de materie întunecată ce „țineau la distanță” materia, dând naștere unei forme incipiente de organizare asemănătoare unor „baloane”, organizate pe principiul atracției și respingerii materiei și materiei întunecate, după un model asemănător cu cel al unui ba-

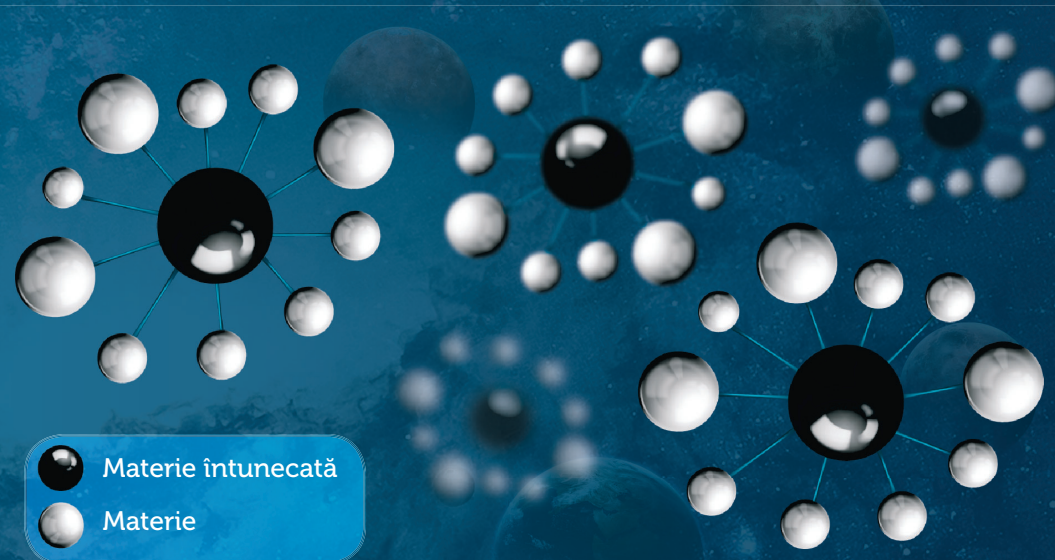
lon de săpun sau al atomului. În centrul fiecărui balon fiind un nucleu de materie întunecată, precum nucleul unui atom, iar în jurul nucleului, „puncte de materie” ținute la distanță de către nucleul de materie întunecată, dar legate între ele prin atracție gravitațională și gravitând în jurul nucleului precum electronii unui atom.

De ce această formă de organizare?

Pentru că materia întunecată este guvernată probabil de alte legi decât materia. Poate forțele de atracție gravitațională ale materiei întunecate sunt mai mari decât ale materiei... Poate o lege fundamentală pe care nu o

cunoaștem și nu o vom cunoaște niciodată...

Între materie și materie precum și între materie întunecată și materie întunecată funcționează legea atracției universale, iar între materie și materie întunecată, acționează o lege a respingerii universale.

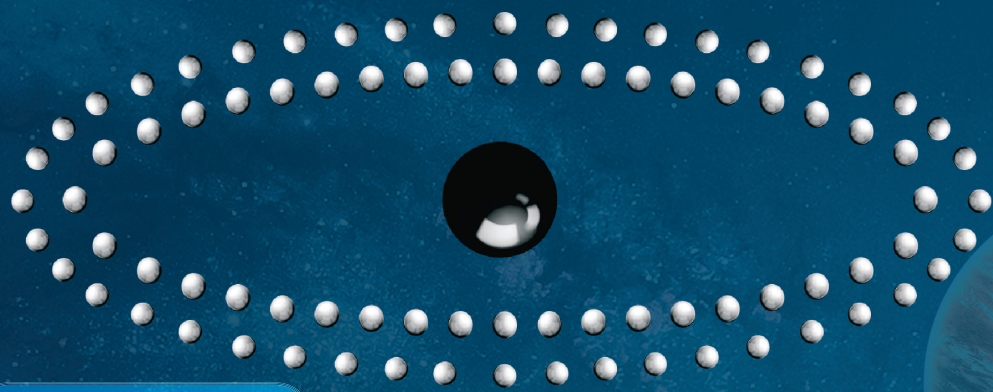

FAZA 3

Echilibrul unui astfel de „balon” căruia i-am dat numele de BUBBLEVERS este dat de echilibrul dintre, pe de o parte, forța de respingere gravitațională dintre nucleul de materie întunecată și „punctele materiale” de pe circumferință și pe de altă parte, forțele de atracție gravitațională din-

tre „punctele materiale” de pe circumferință.

UN BUBBLEVERS ESTE PRECUM UN BALON DE SĂPUN, O SFERĂ CE ARE ÎN CENTRUL EI UN NUCLEU DE MATERIE ÎNTUNECATĂ ÎN JURUL CĂRUIA GRAVITEAZĂ UN UNIVERS DE MATERIE PRECUM O MANTA, O MEMBRANĂ.

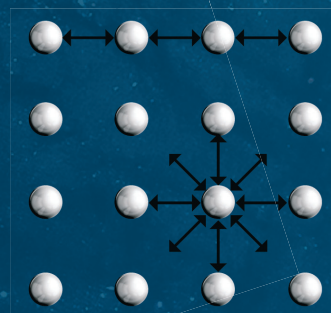
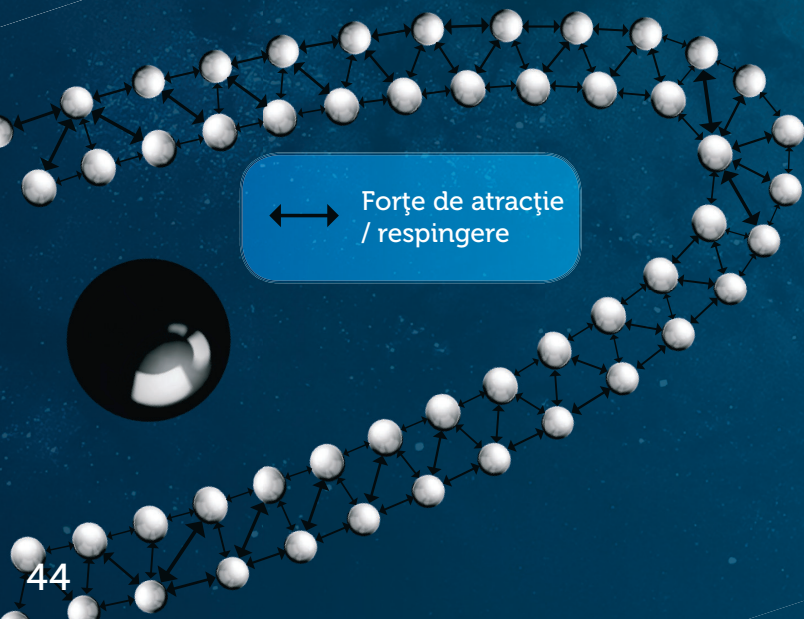

● Materie întunecată
● Materie

Studiind o derivată din membrana Bubbleversului se observă că punctele materiale se atrag pe de o parte (pe baza legilor atracției gravitaționale), dar sunt ținute la distanță unele de altele pe de altă parte de forțele scalare de anti-gravitație exercitate de nucleul de materie întunecată care

acționează asupra punctelor materiale de pe membrană, ca atunci când suflă într-un balon și punctele de pe membrana balonului se depărtează unele de altele.

Punctele materiale de pe circumferință (membrană), supuse forțelor de atracție și de respingere, se vor autoor-

ganiza căutându-și punctul de echilibru și în același timp are loc un autoreglaj a grosimii membranei, în funcție de masa totală de materie aflată în mantaua de circumferință, de masa nucleului de materie întunecată, precum și a diametrului Bubbleversului, tinzând mereu spre echilibru

conform legii lui Laplace după modelul balonului de săpun. Aceasta ar putea fi explicația pentru teoria relativității generalizate și am putea spune că legea de organizare a Bubbleversului e cea care face ca spațiu-timp să fie deformat de masa materiei !

Vă veți întreba probabil de ce această formă de organizare a Bubbleversului și de ce materia nu ar crea și ea nuclee gigant precum nucleele de materie întunecată astfel încât Megaversul să fie o supă imensă de mega nuclee de materie și materie întunecată. Simplu – pentru că

materia are o masă, un prag critic de autosuportabilitate, care odată atins, duce la explozie, la Big Bang, făcând astfel imposibilă cocentrarea de materie peste un anumit prag.

S-ar putea ca în centrul Bubbleversului să se găsească de fapt o gaură neagră de

materie întunecată, o singularitate de energie imensă și de semn contrar energiei materiei.

În timp, Megaversul se transformă dintr-o supă primordială de materie și materie întunecată într-un volum plin de Bubbleversuri. Aceste Bubbleversuri vor interacționa, se vor ciocni, pentru că ele

se atrag reciproc (din cauza legii atracției gravitaționale), iar materia va fi comprimată între nucleele de materie întunecată, strânsă ca într-un clește, formând structura de fagure, o membrană de materie ce separă nucleele de materie întunecată și nu le permite să fuzioneze.

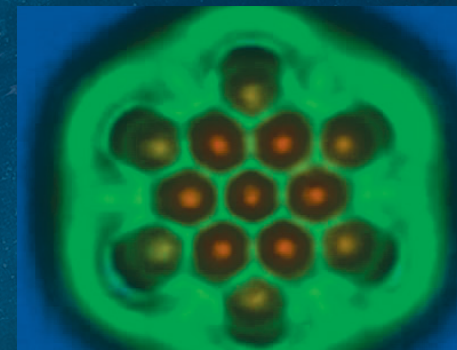
ce se manifestă în „universul nostru” tridimensional.

Într-un stadiu superior de evoluție a Megaversului, materia întunecată și materia există doar sub formă de parte componentă a unor Bubbleversuri, Bubbleversuri grupate sub formă de rețea precum o spumă de săpun.

Un șablon care se repetă exact după modelul atomilor uniți prin legături covalente ce formează molecule.

Cercetătorii companiei IBM din Zürich au făcut publică o fotografie extrem de detaliată a unei singure mo-

lecule. Imaginea este atât de detaliată încât se pot distinge legăturile dintre atomi.

Șocant – arată exact ca un fagure de albine sau ca... o spumă de săpun – un model de organizare ce se repetă la toate nivelele de existență a materiei !!!

Practic, ne putem imagina „universul nostru” ca fiind un plan bidimensional dintr-un spațiu tridimensional, cel al Bubbleversului. Sau putem spune că noi trăim într-o lume CEL PUȚIN cvadridimensională. Și eu sunt convins că dimensiunea Bu-

bbleversului nu e ultima, că de fapt e vorba de o lume multidimensională....

Singurul mod în care noi reușim să „simțim” această caracteristică multidimensională a lumii, a influenței dintr-o a patra dimensiune, este ENERGIA ÎNTUNECATĂ

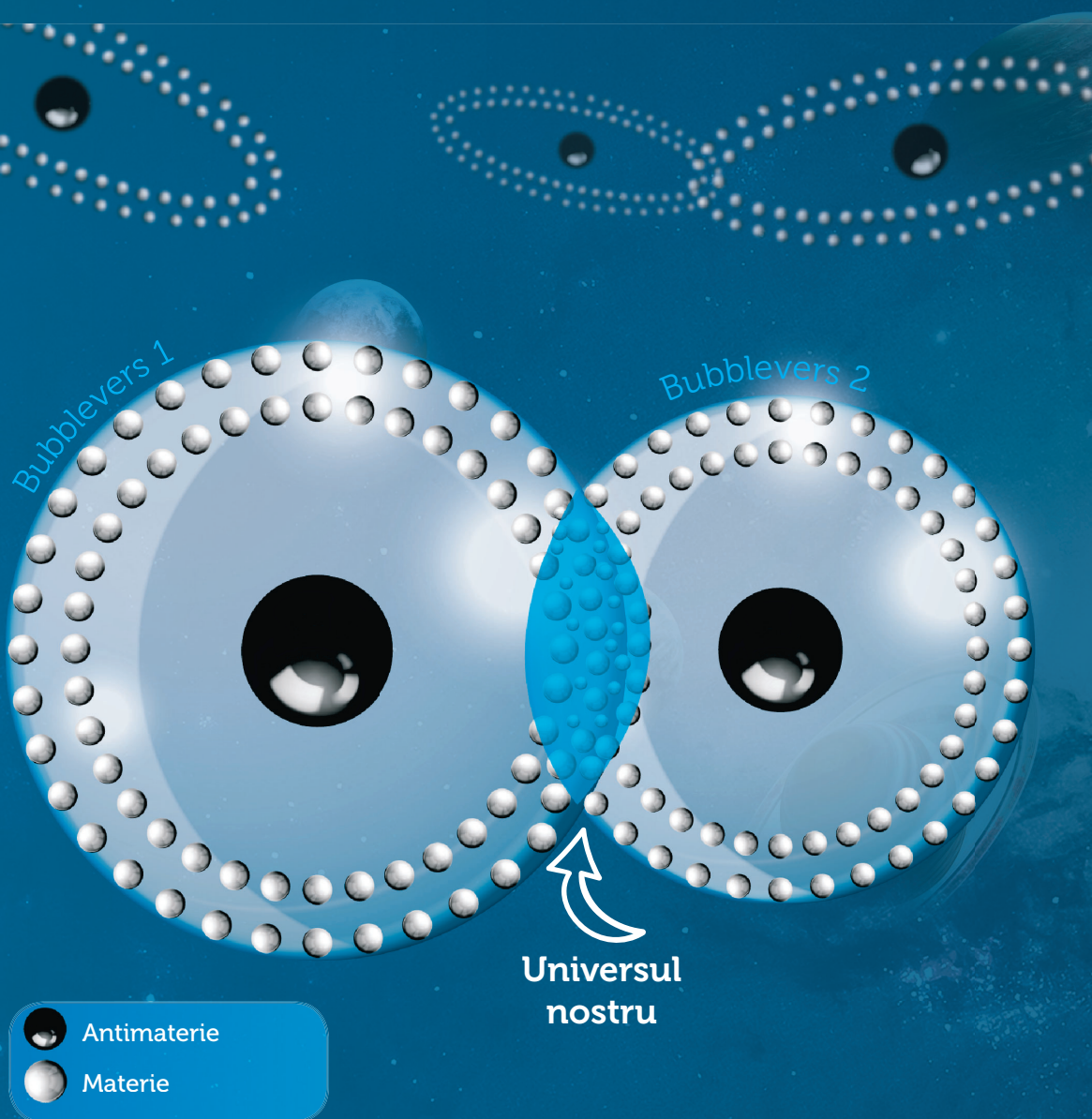

Atunci când două Bubbleversuri se ciocnesc, se întâmplă exact același lucru care se întâmplă în cazul ciocnirii a

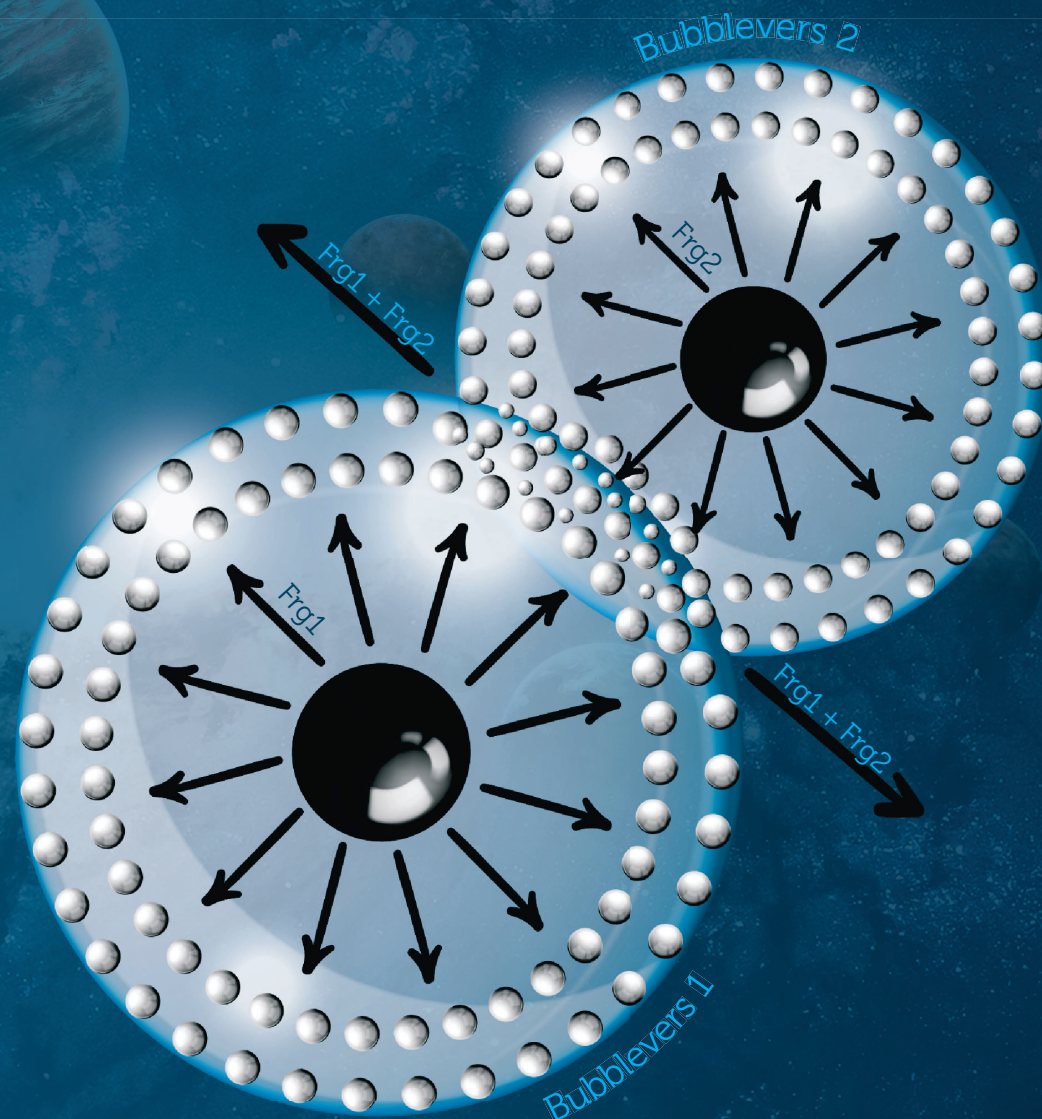
2 baloane de săpun - **APARE O SUPRAFAȚĂ DE CONTACT ÎNTRE ELE, O „LENTILĂ DE CONTACT”**.

„Lentila de contact” este un disc rotund, concav, convex sau plat în funcție de dimensiunile celor două Bubblever-

suri ce au dus la formarea ei. Voi reveni la fizica „lentilei de contact” un pic mai târziu.

„UNIVERSUL NOSTRU” ESTE PĂRTE A „LENTILEI DE CONTACT” REZULTATE ÎN URMA CIOCNIRII A DOUĂ BUBBLEVERSURI.

Frg1 / Frg2 = Forța de respingere antigravitațională

BUBBLEVERSUL

În fapt, „universul nostru” este rezultatul ciocnirii a două Bubbleversuri de mărimi probabil diferite, fenomen ce ar putea fi imaginat până la un punct cu ciocnirea a două baloane de săpun. Sau și mai aproape de fenomenul fizic, ciocnirea a două baloane de apă aflate în afara câmpului gravitațional.

Atunci când două baloane de săpun se ciocnesc, ele formează o „lentilă de contact” ce are formă plană dacă cele două baloane sunt la fel de mari sau formă curbă, dacă unul dintre baloane e mai mic și celălalt mai mare. Curbura este orientată spre centrul balonului mai mare conform legii Laplace.

LEGILE BUBBLEVERSULUI

Așa cum am văzut, un Bubblevers poate fi asemănat cu un balon de săpun sau cu modelul atomului, materia jucând rolul electronilor, iar materia întunecată, jucând rolul nucleului.

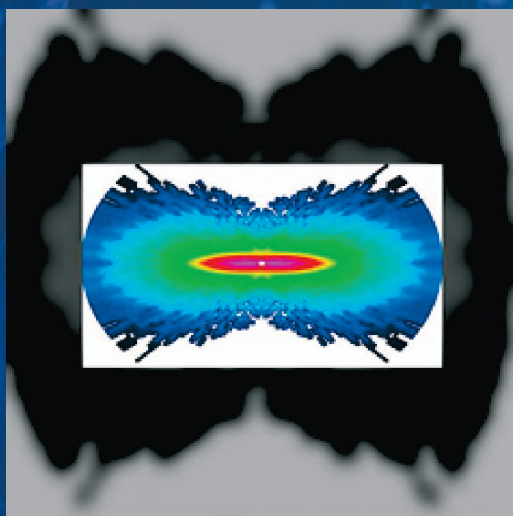
Dacă am încerca să vedem lumea de sus, cu detașare și obiectivitate, am observa că totul este creat pe bază de șabloane ce se repetă la diferite nivele, diferite paliere de existență a materiei.

Bubbleversul este o megasferă ce are un nucleu de materie întunecată în jurul căreia gravitează materia

într-un câmp antigravitational, organizat asemănător cu modelul atomului, cu un nucleu de o anumită încărcare în jurul căreia orbitează puncte materiale de încărcare opusă, întregul sistem aflându-se în echilibru dinamic sub acțiunea unor energii generate de câmpurile gravitaționale și antigravitationale ale materiei și materiei întunecate.

Atunci când are loc o ciocnire între 2 Bubbleversuri, cel mai apropiat model de comportament este cel al ciocnirii baloanelor de săpun!

S-ar mai putea face o analogie pentru ciocnirea a două Bubbleversuri folosindu-ne și de legătura covalență dintre doi atomi.

Cunoaștem sau mai bine spus, recunoaștem, 4 forțe fundamentale în Univers:

- Forța gravitațională
- Electromagnetismul
- Interacțiunea slabă
- Interacțiunea tare

Conform teoriei Bubbleversurilor, o a cincea forță fundamentală a lumii noastre este forța antigravitatională asociată interacțiunii materiei și materiei întunecate. Ea este egală și de sens contrar cu forța gravitațională în relația dintre materie și materie întunecată.

$$F_{\text{rag}} = -km_1m_2/r^2$$

F_{rag} - forță de respingere antigravitatională

k - constanta antigravitatională

m_1 - masa corpului de materie

m_2 - masa corpului de materie întunecată

Forța de respingere antigravitatională este unul dintre cei doi vinovați pen-

tru expansiunea „universului nostru” așa cum vom vedea în continuare.

Fizica Bubbleversului ar putea fi o combinație între fizica tensiunii superficiale și modelul atomului Rutherford.

Principiile fizicii tensiunii superficiale ar putea descrie comportamentul materiei de pe circumferința Bubbleversului, iar modelul atomic Rutherford ar putea explica modelul fizic de echilibru al Bubbleversului.

Forța de respingere antigravitatională din Bubblevers, ce ține materia în jurul nucleului de materie întunecată este echivalentul forței electromagnetice ce menține electronii în învelișul din jurul nucleului. Creatorul nu s-a complicat prea mult atunci când a creat lumea, utilizând modele ce se repetă la toate nivelele de existență a materiei !

Dacă ne-am detașa și am încerca să vedem lumea de sus, foarte sus, am realiza că rețeta Creatorului e foarte simplă: a folosit două ingrediente, materia și materia întunecată, a creat câteva legi

fundamentale în baza cărora acestea două să interacționeze și... le-a pus pe foc... le-a dat energie...

În rest... totul se întâmplă ca într-o oală cu ciorbă. 😊

FIZICA ECHILIBRULUI BUBBLEVERSULUI

Aproape toată masa Bubbleversului este concentrată în centru, într-un volum mic, un soi de gaură neagră de materie întunecată. După părerea mea, materia și materia întunecată trebuie să posede o caracteristică asemănătoare încărcării electrice. De ce ?

Din următoarele 2 motive:

1. **PENRU A EXISTA** – totul în lume e plus și minus
2. Pentru că dacă materia cu materia se atrag, logic este ca materia cu materia întunecată să se respingă.

Deci, în centrul Bubbleversului se găsește această „gaură neagră” de materie întunecată, iar în jurul ei

gravitează precum în cazul unui balon, un nor de materie. Metaforic, forța antigravitațională tinde să umfle „balonul”, iar atracția gravitațională dintre punctele materiale (galaxii, stele,

planete, găuri negre) acționează ca o tensiune superficială ce nu lasă materia să se împrăstie și formează la periferia Bubbleversului o „peliculă” de materie.

Diametrul Bubbleversului e dat de raportul de echilibru de masă dintre nucleul de materie întunecată și masa totală a materiei de pe „pelicula” de circumferință,

ale (galaxiile) unele de altele, să le împrăstie. Această „energie neagră” se opune energiei de atracție gravitațională dintre punctele materiale și împreună formează un sistem dinamic foarte complex aflat în echilibru, precum un balon de săpun.

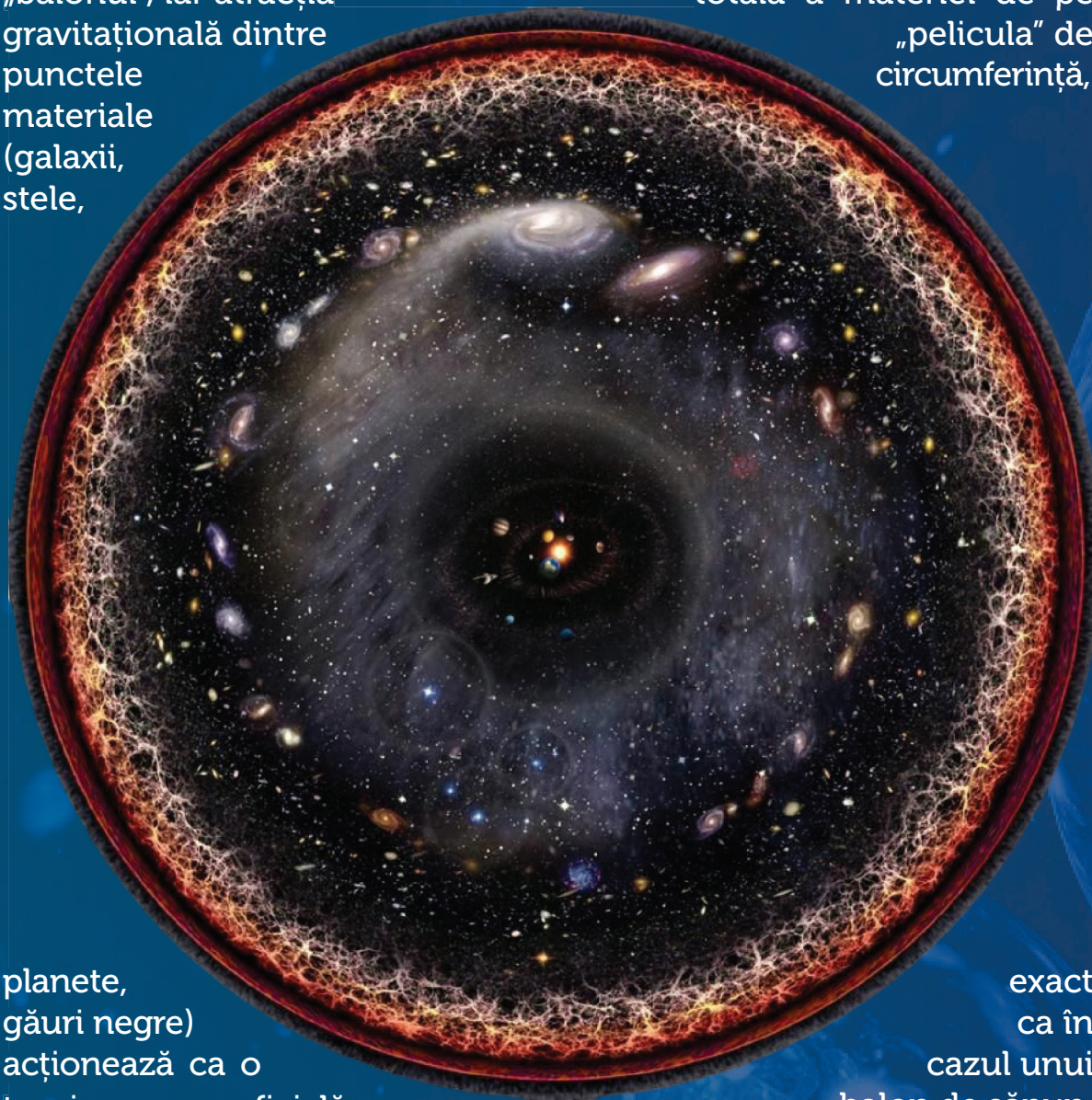
Relațiile dintre masele de materie, materie întunecată și raza Bubbleversului fac ca sistemul să fie în echilibru dinamic. Cu cât masa de materie de pe „peliculă” e mai mică sau mai mare, raza Bubbleversului va fi și ea mai mică sau mai mare.

Materia este ținută la distanță în jurul nucleului de materie întunecată de forțele antigravitaționale ale nucleului de materie întunecată care este resimțit în „universul nostru” ca un câmp scalar, o „energie neagră”. Vom vedea în continuare că această energie neagră este cea care face ca „universul nostru” să fie în expansiune, face ca galaxiile să se depărteze unele de altele. Deocamdată...

exact ca în cazul unui balon de săpun.

Forța antigravitațională este resimțită în „peliculă” ca o „energie neagră” ce tinde să îndepărteze punctele materi-

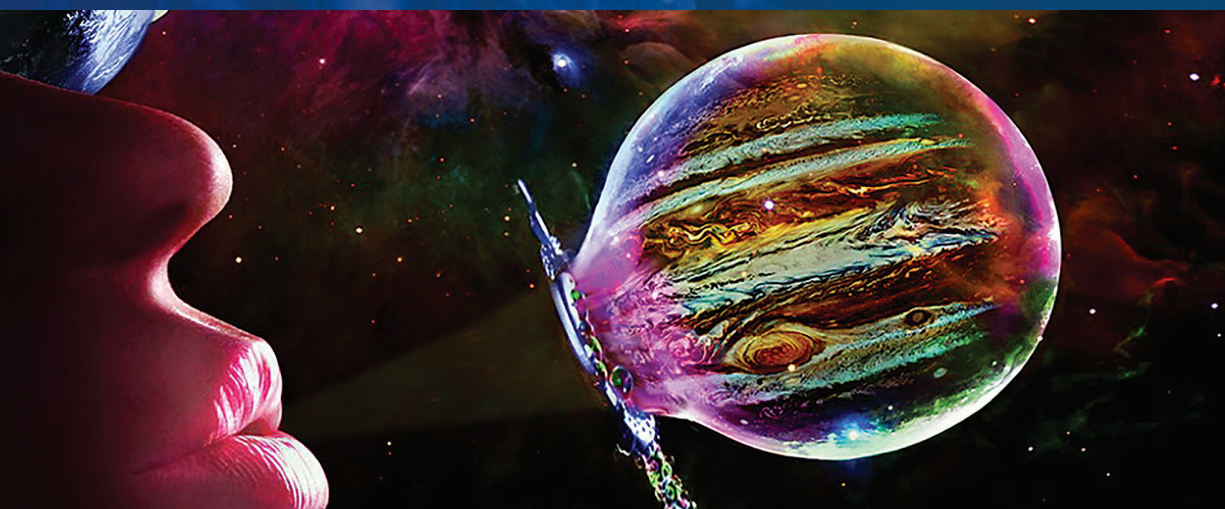
PÂNĂ LA ATINGEREA STĂRII DE ECHILIBRU ÎN „LENTILA DE CONTACT”!

Această expansiune la un moment dat va încetini și în cele din urmă se va opri, „universul nostru” găsiindu-și starea de echilibru dinamic între forțele de atracție gravitațională între punctele materiale și forțele de respingere antigravitațională exercitată de materia întunecată însumată din cele două Bubbleversuri din care facem parte și încă o forță suplimentară pe care o vom identifica în continuare !

Cel mai bine aş putea explica fenomenul energie întunecată în „universul nostru” printr-o analogie: dacă avem un balon pe care punctăm câteva puncte cu o carioca și începem să suflăm în el, vom observa că punctele desenate se depărtează unele de altele. De ce ?

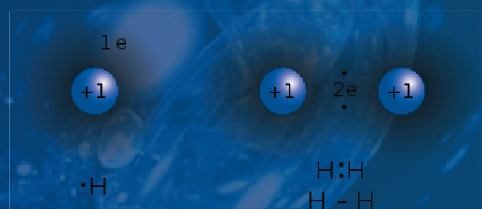
Din cauza „energiei întunecate” a suflătorului în balon.

FIZICA CIRCUMFERINTEI BUBBLEVERSULUI

„LENTILA DE CONTACT” = „UNIVERSUL NOSTRU”

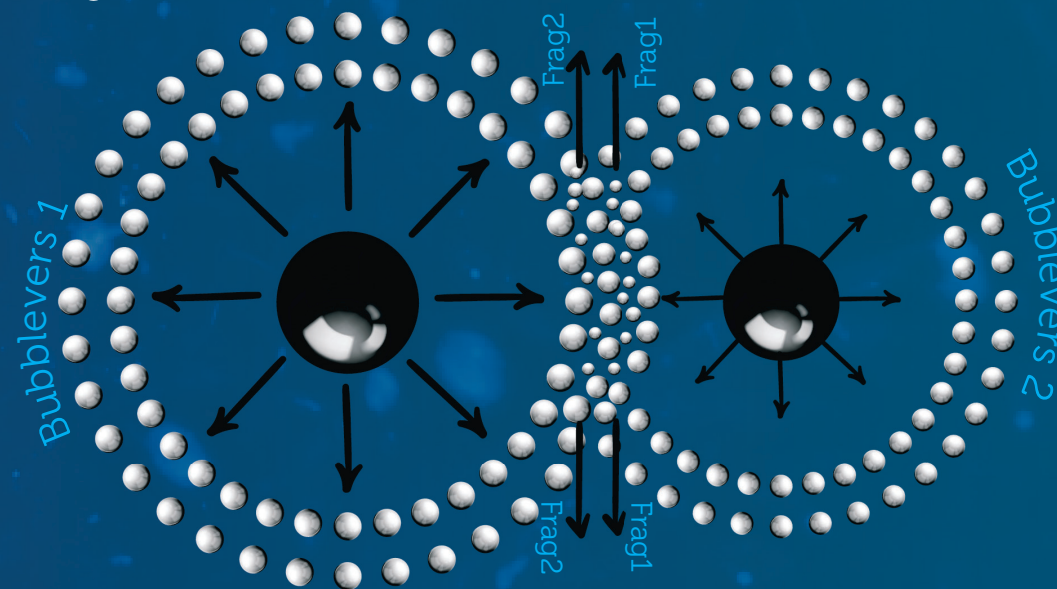
Ciocnirea a două Bubbleversuri seamănă cu punerea în comun a electronilor de pe ultimul strat a doi atomi și formarea unei molecule !

În mod normal, dacă teoria Big Bang-ului este valabilă și ESTE, „universul nostru” ar trebui să fie sferic ca rezultat a unei explozii într-un mediu izolat. Dacă expansiunea „universului nostru” este însă una plată și nu sferică, înseamnă că explozia a avut loc sub presiunea a două forțe diametral opuse, o explozie ce a avut loc „între fălcile unei menghine” foarte puternice ce nu cedau la forța exploziei și expansiunea are loc doar între fălcile menghinei!

Ce ar putea determina o explozie de această manieră ?

Ciocnirea a două Bubbleversuri a dus la crearea lentilei de contact în care s-a creat o inflație de materie din cauză că aceeași suprafață de membrană va însuma materia de la două Bubbleversuri. Cu toții v-ați jucat în copilărie cu baloane de săpun, ați văzut două baloane ciocnindu-se. Ce se întâmplă în punctul de ciocnire a două baloane de săpun ?

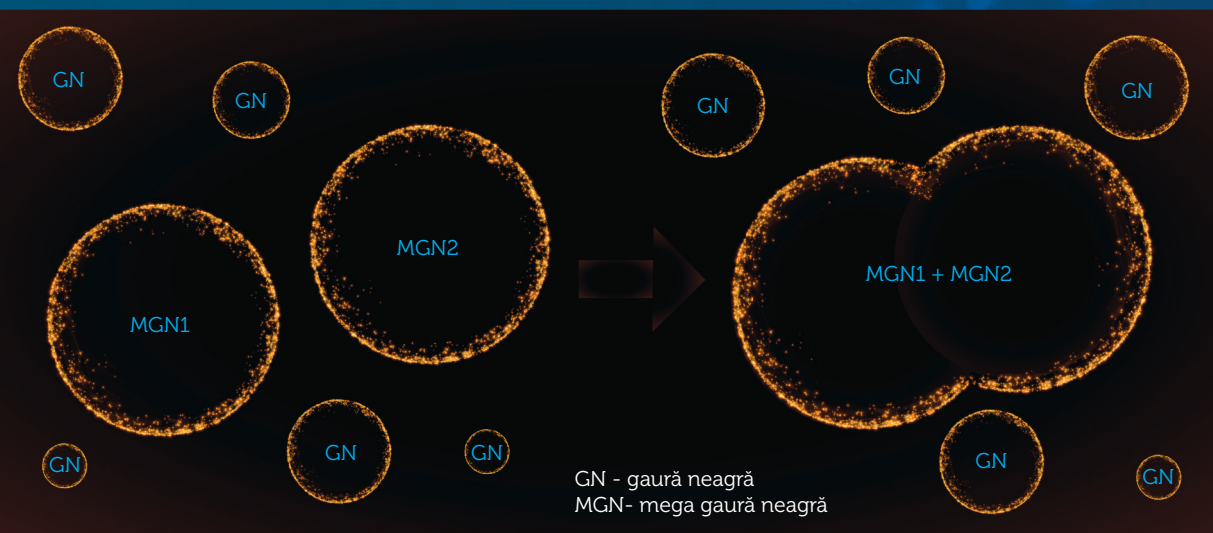
Se formează o „lentilă de contact”, o suprafață (aparent) plană, comună pentru cele două baloane.

Ce se întâmplă în această „lentilă de contact” ?

Păi, toate particulele balonului 1 și ale balonului 2 din suprafața lenticulară de contact, vor deveni particule comune ambelor baloane, iar pentru un timp, „lentila

de contact” va avea un număr de particule însumate. Deci, această „lentilă” va avea o densitate de materie mai mare decât densitatea inițială existentă pe circumferința celor două baloane. Dacă pe circumferința fiecărui balon, materia se află în echilibru dinamic înainte de ciocnire, ce se va întâmpla după ciocnire când pe aceeași suprafață se va regăsi o densitate însu-

mată a celor două baloane ? Desigur, vom avea o inflație de materie ce va duce la aglomerări de materie, numeroase fuziuni de materie, fuziuni de găuri negre, crearea de structuri imense de materie, megagăuri negre ce vor fuziona în ritm accelerat și în cele din urmă, atunci când o megagaură neagră va atinge un prag critic de autosuportabilitate gravitațională.... BUM !!!!

Adică... BIG BANG !

De fapt acest ciclu „găuri negre – Big Bang” nu este altceva decât ciclul natural de evoluție a materiei în Megavers, este modul în care Creatorul a decis probabil că trebuie regenerată, „reciclată” materia. Materia se transformă în energie prin găurile negre, pier-

zându-și efectiv informația și se regenerează în materie nouă, cu un nou background informațional prin Big Bang. Acest lucru este imperios necesar pentru menținerea stării de echilibru în cadrul Bubbleversului și a structurii de Bubbleversuri, iar acest fenomen, **ÎI DĂ VIAȚĂ !**

O știre publicată de agențiile de presă în anul 2008 ne informa că celebra formulă a lui Einstein, $E=mc^2$, a fost în sfârșit confirmată de o echipă de fizicieni care au calculat masa protonilor și a neutronilor care fac parte din compoziția nucleului atomului.

La rândul lor, protonii și neutronii au în alcătuire particule mai mici, cunoscute sub numele de quark. Problema cu care fizicienii s-au confruntat era următoarea: dacă masa totală a particulelor quark este de 5%, unde este restul de 95%? Potrivit studiului, răspunsul vine din energia degajată de mișcările și interacțiunea particulelor quark. Cu alte cuvinte, masa și energia sunt echivalente, așa cum susținea Einstein în Teoria Relativității formulată de acesta în 1905. Formula $E=mc^2$ demonstrează că masa poate fi transformată în energie și că la rândul ei,

energia se poate transforma în masă. De fapt cea mai bună dovadă a acestei ecuații ce confirmă posibilitatea transformării materiei în energie și invers este aplicația bombei atomice.

Demonstrația formulei $E=mc^2$, consecință a teoriei relativității restrânse, nu este o mare filozofie și e o certitudine fizică. Ea nu reprezintă expresia unui calcul de transformare nucleară a masei în energie ci **ESTE O EXPRESIE DE ECHIVALENȚĂ A MASEI CU ENERGIA !**

Foarte puțini înțeleg acest lucru și chiar mai puțini reușesc să „simtă” ceea ce reprezintă acest lucru. Această formulă vrea să spună că o masă „m” de materie este în același timp o cantitate de energie E. În termeni cantitativi, egală cu produsul masei fizice înmulțit cu pătratul vitezei luminii !

**Demonstrația
formulei
 $E=mc^2$**

$$\begin{aligned} K &= \frac{m_0 v^2}{\sqrt{1 - v^2/c^2}} - m_0 \int_0^v \frac{v dv}{\sqrt{1 - v^2/c^2}} \\ &= \frac{m_0 v^2}{\sqrt{1 - v^2/c^2}} + \left[m_0 c^2 \frac{m_0 v}{\sqrt{1 - v^2/c^2}} \right]_0^v \\ &= \frac{m_0 c^2}{\sqrt{1 - v^2/c^2}} - m_0 c^2 \\ &= mc^2 - m_0 c^2 \end{aligned}$$

$m_0 c^2 + K = E$,
deci,
 $E = mc^2$

Cercetătorii care lucrează în acceleratoarele de particule au constatat că este imposibil de accelerat un proton la viteza luminii. Energia folosită pentru accelerarea protonului reușește să îl aducă pe acesta la o viteză apropiată de cea a luminii, dar pe măsură ce protonul se apropie tot mai mult de viteza luminii, masa lui crește. Practic, în momentul în care protonul ajunge în apropierea vitezei luminii, energia consumată pentru accelerarea lui nu se mai regăsește în creștere de viteză ci în creșterea masei protonului!

Cu alte cuvinte, s-a dovedit că în condiții critice, **ARE LOC O TRANSFORMARE A ENERGIEI ÎN MASĂ !!!**

Același fenomen, dar invers, se petrece și în găurile negre. Materia aflată în anumite condiții de temperatură și la o valoare critică a masei (de aproximativ 2,15 ori masa soarelui), se transformă în gaură neagră și implicit în energie.

Prin fuziunea a două megagăuri negre ce ating prin fuziune nivelul echivalentului

masei critice de autosuportabilitate gravitațională, gaura neagră „explodează”, se transformă în Big Bang, iar energia megagăurii negre se (re)transformă (parțial) în materie !!!

AM CONVINGEREA că două găuri negre a căror energie însumată depășește un prag critic, declanșează un Big Bang și o reluare a ciclului energie – materie, materie – energie în Megavers.

Am putea defini masa critică de autosuportabilitate gravitațională a găurii negre, masa la care o gaură neagră „explodează” într-un Big Bang, ca fiind o nouă constantă universală egală cu aproximativ 10^{53} kg.

Putem spune de asemenea că energia critică de declanșare a unui Big Bang este apropiată de produsul dintre masa totală de materie din Univers, adică 10^{53} kg înmulțit cu $(9 \times 10^{10} \text{ m/s})^2$, adică aproximativ 10^{64} Jouli și o putem defini ca o nouă constantă universală.

Odată Big Bang-ul produs, materia este în expansiune la început sub impulsul exploziei, iar ulterior sub acțiunea forțelor scalare perpendiculare de respingere gravitațională generate de nucleele de materie întunecată din centrele Bubbleversurilor ce au dat naștere „lentilei de contact” și a forței de atracție gravitațională exercitată de materia rămasă la periferia megagăurii negre, materie ce a rămas în afara orizontului evenimentelor megagăurii negre ce a

determinat Big Bang-ul. După Big Bang, materia tinde să refacă starea de echilibru din Bubblevers, materia tinde să reuniformizeze densitate de materie a membranei Bubbleversului respectând legile entropiei, expandând în vidul ocupat anterior de megagaura neagră și orizontul evenimentelor ei. Pe măsură ce materia expandează în acest spațiu vid,

ea se apropie de concentrarea de materie rămasă la marginea razei Schwarzschild a megagăurii negre de proveniență a Big Bang-ului și a orizontului evenimentelor ei. Cu cât distanța este mai mică, cu atât forța de atracție dintre această materie rămasă în afara orizontului evenimentelor și materia rezultată din Big Bang este mai mare, consecință a legii atracției gravitaționale, $F = km_1m_2/r^2$ unde „r” scade în ritm accelerat, F crescând exponențial. Studiul baloanelor de apă arată că lentila de contact e curbată spre interiorul balonului mai mare, conform legilor fizicii, a tensiunilor superficiale ce se aplică la toate nivelele macro fizicii.

Acest model fizic a „lentilei de contact” satisface toate legiile legate de „universul nostru”, și este în acord cu toate informațiile pe care le avem, inclusiv cele legate de Big Bang, evoluția în timp până la momentul 9,8 miliarde ani, după „momentul 9,8”, influența energiei și a materiei negre asupra evoluției materiei din „universul nostru”.

Expansiunea accelerată e datorată forțelor antigravitaționale, a energiei antigravitaționale (datorate materiei întunecate) și a atracției gravitaționale exercitate de materia rămasă în afara orizontului evenimentelor megagăurii negre, „mama Big Bang-ului”, materie ce trebuie să fi existat într-o densitate foarte mare la marginea orizontului evenimentelor în momentul Big Bang-ului !

Practic materia din „universul nostru”, „lentila noastră”, este supusă la suma a două forțe scalare însumate provenite din două Bubbleversuri ce s-au ciocnit plus o „forță de întindere” generată de atracția gravitațională a materiei din afara orizontului evenimentului de dinainte de Big Bang.

$$F_{\text{total}} = F_{\text{rg1}} + F_{\text{rg2}} + F_{\text{agmaoe}}$$

De fapt, noi cei ce provenim din punct de vedere material din Big Bang, suntem ca prinși între fălcile unui clește și materia rezultată din Big Bang se împrăștie uniform (sub efectul acțiunii F_{total}) în spațiul vid ocupat anterior de cele două megagauri negre ce au fuzionat producând Big Bang-ul.

De aceea toate galaxiile din „universul nostru” se îndepărtează unele de altele și nu percepem un centru al mării explozii. „Universul nostru” a trecut de faza post explozie în care toată materia se îndepărta de un centru și acum se găsește într-o fază de „împrăștiere uniformă”.

Expansiunea accelerată nu e veșnică ci va dura până când întreaga „lentilă de contact” va fi ocupată cu materie cu o densitate relativ omogenă și apropiată de densitatea medie a „mantalei” Bubbleversului. Se întâmplă același lucru ca atunci când pe o peliculă de săpun pui o picătură de cerneală.

Cerneala se împrăștie la început accelerat până când densitatea de materie se echilibrează și disiparea încetează ajungându-se la o stare de echilibru a densității pe întreaga suprafață.

FAZELE LENTILEI DE CONTACT

Faza 1. PERIOADA PREMERGĂTOARE BIG BANG-ULUI

Ciocnirea a două Bubbleversuri duce la formarea unei „lentile de contact” cu o densitate de materie care creează condiții favorabile concentrărilor mari de materie, formarea de multiple găuri negre și găuri negre super masive.

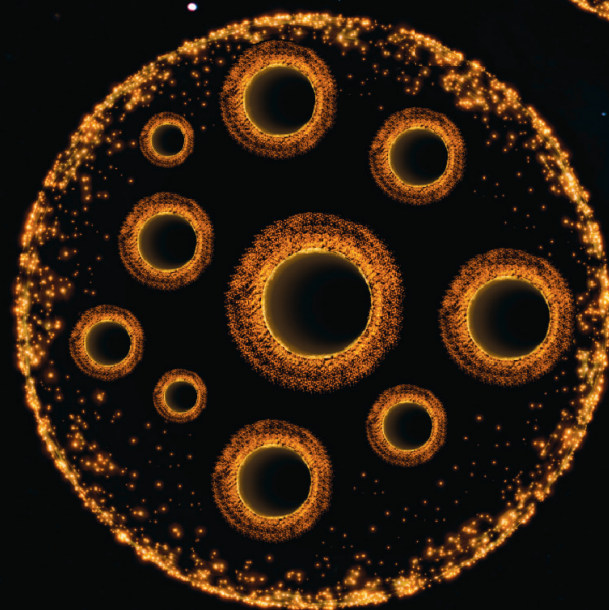
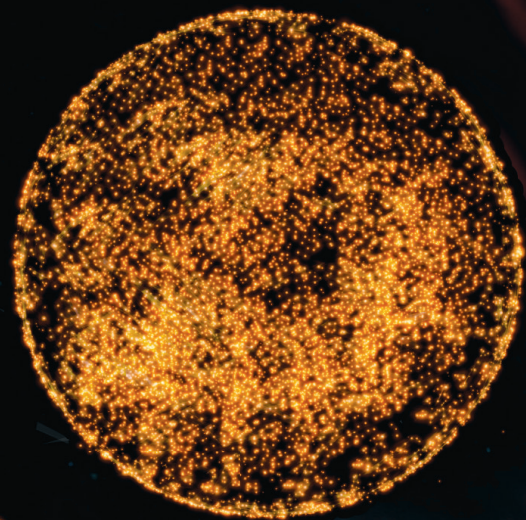
Faza 2. CONCENTRĂRI DE MATERIE ȘI APARIȚIA A NUMEROASE GĂURI NEGRE

Găurile negre sunt formate încă din stadiul incipient al formării „universului nostru” prin acumulări masive de gaze și praf stelar, prin colapsarea gravitațională a obiectelor masive cum ar fi stelele.

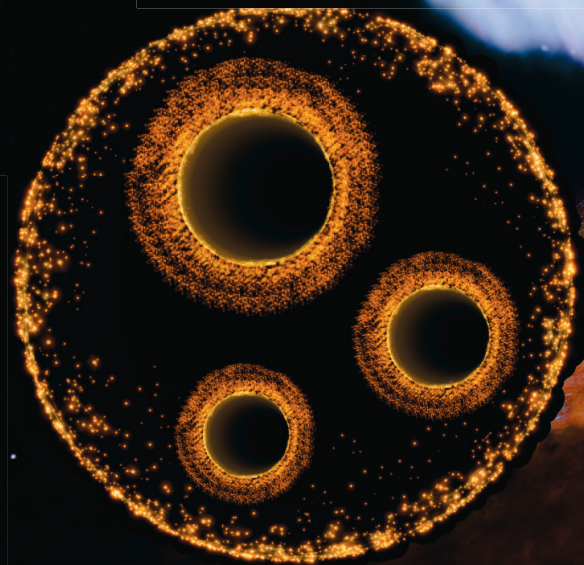
Faza 1. PERIOADA PREMERGĂTOARE BIG BANG-ULUI

Lentila de contact
Desitate mare
de materie

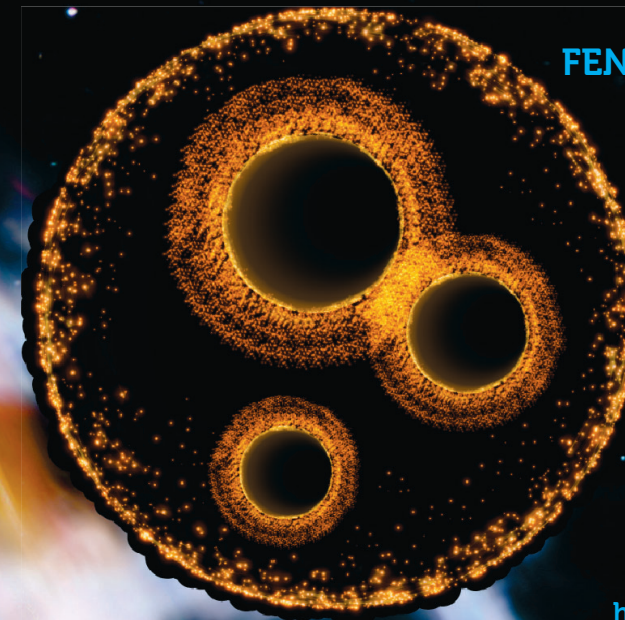

Faza 3. FUZIUNEA A NUMEROASE GĂURI NEGRE ȘI CREAREA GĂURILOR NEGRE SUPERMASIVE

Lentila de contact
Concentrări mari de materie
în găurile negre supermasive

Faza 2. CONCENTRĂRI DE MATERIE ȘI APARIȚIA A NUMEROASE GĂURI NEGRE

Faza 4. FENOMEN ACCELERAT DE FUZIUNE A SUPERGĂURILOR NEGRE ȘI FORMAREA A DOUĂ MEGAGĂURI NEGRE

Lentila de contact
Două supergăuri negre
creează prin fuziune o
hipergaură neagră cu masa
mai mare decât Masa Critică
a Suportabilității Gravitaționale

Faza 5. FUZIUNEA A DOUĂ MEGAGĂURI NEGRE DUCE LA ATINGEREA MASEI CRITICE ȘI CREAREA UNUI BIG BANG

Lentila de contact
Hipergaura neagră a depășit masa critică de autosuportabilitate și explodează sub
forma BIG BANG

Se cunosc azi găuri supermasive cu mase egale de până la 10^{14} mase solare.

Aceste găuri negre supermasive s-au format din colapsul direct al norilor de gaz în Universul timpuriu.

Se știe azi că stelele cu o masă mai mare decât aproximativ 2,15 mase solare sfârșesc în găuri negre.

Găurile negre cresc, devin tot mai mari prin absorbția de materie. De fapt găurile negre sunt concentratori de materie din Univers acționând ca un aspirator ce absoarbe praful în mod turbionar. În fapt galaxiile au luat naștere ca o consecință a acestui fenomen și cea mai bună dovadă a acestui lucru e faptul că în mijlocul fiecărei galaxii, inclusiv a Căii Lactee, există o gaură neagră supermasivă ce determină întreaga dinamică gravitațională a galaxiei.

Galaxiile nu sunt altceva decât niște discuri de acreție, efectele unui proces de

acreție exterior razei Schwarzschild

al unor găuri negre supermasive.

În fapt undele gravitaționale ale unei găuri negre supermasive își exercită efectul și în afara razei Schwarzschild ducând la dinamica rotațională a galaxiilor. În final, orice galaxie sfârșește prin a fi înghițită de către gaura neagră supemasivă din centrul ei.

Faza 3. FUZIUNEA A NUMEROASE GĂURI NEGRE ȘI CREAREA GĂURILOR NEGRE SUPERMASIVE

Pe 14 septembrie 2015, observatorul undelor gravitaționale LIGO a făcut prima

observare cu succes din istorie asupra undelor gravitaționale. Semnalul a fost consistent cu predicții teoretice pentru undele gravitaționale produse de coliziunea a două găuri negre: una cu 36 mase solare și cealaltă cu aproximativ 29 mase solare.

Pe data de 15 iunie 2016, a fost anunțată o a doua detecție a undelor gravitaționale provenite de la coliziunea a două găuri negre. Până în aprilie 2018, alte șase unde gravitaționale au fost observate ca provenind de la coliziunea unor găuri negre.

Este deci dovedit științific faptul că în „universul nostru” au loc fuziuni între găuri negre.

Faza 4. FENOMEN ACCELERAT DE FUZIUNE A SUPERGĂURILOR NEGRE ȘI FORMAREA A DOUĂ MEGAGĂURI NEGRE

Odată formată o gaură neagră, aceasta crește și tot crește absorbind tot ce este materie în jurul ei – gaze, praf interstelar, stele și chiar alte găuri negre, prin fuziune.

Faza 5. FUZIUNEA A DOUĂ MEGAGĂURI NEGRE DUCE LA ATINGEREA MASEI CRITICE ȘI CREAREA UNUI BIG BANG

Observarea fondului de microunde arată că densitatea în Big Bang a fost de 10^{72} tone /cm³.

Știm azi că masa aproximativă de materie din „universul nostru” este de aproximativ 10^{53} kg.

Pornind de la aceste valori se poate concluziona că Masa Critică a Suportabilității Gravitaționale trebuie să fie mai mică sau cel mult egală cu 10^{53} kg, cu siguranță foarte aproape de această valoare...

Singurul lucru care mai trebuie dovedit pentru ca această ipoteză să se transforme în certitudine este că o gaură neagră are o masă critică (aflată în preajma valorii de 10^{53} kg), care odată atinsă declanșează Big Bang-ul. Este valoarea gravitațională la care o gaură neagră nu se mai autosuportă și explodează creând Big Bang-ul. Practic, prin Big Bang, o megagaură neagră explodează în mai multe găuri negre mici, praf și gaz interstelar format din atomi de hidrogen, deuteriu, tritium și heliu.

Materia, în toate formele ei de existență, migrează apoi în „lentila de contact” exact așa cum migrează, se extinde, o picătură de cerneală pe suprafața unui balon de săpun.

Apoi, materia sub formă de gaze și praf interstelar, în majoritate atomi de hidrogen și heliu, încet, încet, începe să se „recoaguleze” sub acțiunea forțelor gravitaționale în jurul găurilor negre formând structuri din ce în ce mai mari datorită atracției gravitaționale. Apar astfel galaxiile și roiurile de galaxii.

În fapt, găurile negre transformă materia în energie și Big Bang-ul ce

se declanșează atunci când nivelul de energie dintr-o gaură atinge un anumit prag critic, retransformă energia în materie.

Acest lucru face posibil echilibrul la nivel de Bubblevers și păstrarea structurii de tip celular, fagure.

Momentul în care două megagăuri negre (a căror masă totală absorbită însumată atinge sau depășește MCASG) se contopesc, declanșează un Big Bang. Acesta este ciclul natural tranzitoriu al materiei în energie și apoi a energiei în materie.

parametrul ce caracterizează o gaură neagră să fie energia și nu masa, energie egală cu masa totală „înghițită” înmulțită cu viteza luminii la pătrat.

$$E_{\text{gaură neagră}} = M_{\text{totală de materie absorbită}} \times c^2$$

Probabil că în viitor, plecând de la această teorie vom descoperi noi legi pentru

materie
și materie
întunecată care să
explice fenomenele din cadrul
bubbleversului și a „lentilei de
contact”, „universul nostru”.

De fapt
atunci când vorbim de
masa unei găuri negre este un
eufemism. O gaură neagră nu
are masă ci doar energie ! Noi
însă putem caracteriza gaura
neagră prin parametrul masă
raportându-ne la câtă materie
„a înghițit” și a transformat
în energie, acea gaură neagră.
În realitate, ar trebui ca

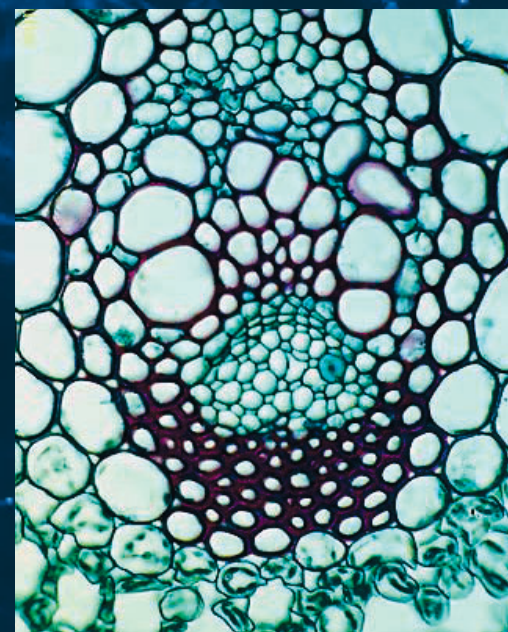
Universul nostru nu e
altceva decât o derivată spațio-
temporală, o frântură dintr-un
bubblevers care la rândul
lui e doar o frântură dintr-un
megavers care cine mai știe
ce bucățică de ceva din cine
știe ce altceva este...

DINCOLO DE MEGAVERS

Am văzut că forma finală, de echilibru în Megavers, ar putea fi o structură ce poate fi asemănată cu cea a unei molecule, a unui fagure, a unei spume formate din baloane de săpun sau de ce nu, a unei structuri celulare, parte a unei plante sau... a unui organism viu !

Materia poate juca în Megavers rolul membranei celulare, membrane în care au loc schimburi energetice, "arderii" și transformări materice – energie, energie – materie. Această membrană e plină de viață, de transformări termodinamice !

Celula vegetală văzută la microscop

Vom încerca în cele ce urmează să înțelegem pe baza logicii, a informațiilor de care dispunem și a modelelor pe care Creatorul ne-a arătat că le folosește, **CE ESTE MEGAVERSUL !**

Care ar putea fi scopul **CREATORULUI ?**

Voi porni în căutarea răspunsului la această întrebare de la cuvintele unui mare filosof - Romain Rolland:

„ Fericire, clocotitoare fericire, soare care iluminează tot ceea ce este și va fi, dumnezeiască fericire de a crea! Nu există fericire decât în creație. Alte ființe decât acelea care creează, nu există. Toți ceilalți sunt umbre, care plutesc pe pământ departe de viață. Toate fericirile vieții sunt fericiri ale creației: dragoste, geniu, acțiune, înflăcărare văpăi ale forței tăsnite din focarul unic. Chiar aceia care nu pot găsi loc în jurul marelui focar ambițioși, egoiști și desfrânați sterpi încearcă să se încălzească la palidele lui reflexe. Să crezi în ale trupului sau ale spiritului, înseamnă să

evadezi din carcera trupului, să te azvârli în uraganul vieții, să fii Acela care Este. Să crezi înseamnă să ucizi moartea. Vai de ființa stearpă care rămâne singură și pierdută pe pământ contemplându-și vlaguitu-i trup și noaptea care-l cutreieră și din care nicicând vreo flacăra de viață nu va țâșni! Amar de sufletul care nu se simte roditor, doldora de viață și de dragoste, ca un arbore în floare primăvara!

Lumea poate să-l copleșească cu onoruri și fericire: încoronează un hoit."

Acest text pe care l-am citit pentru prima oară pe la vârsta de 12 ani, m-a urmărit toată viața ca o obsesie și mereu însoțind gândurile legate de Dumnezeu - Creatorul și Univers.

Cred că scopul oricărei ființe evolute nu poate fi decât acela de A CREA !

"Să crezi în ale trupului sau ale spiritului, înseamnă SĂ FII ACELA CARE ESTE" !!!

Ce-și poate dori Creatorul mai mult decât de a crea "în ale trupului și sufletului" ?

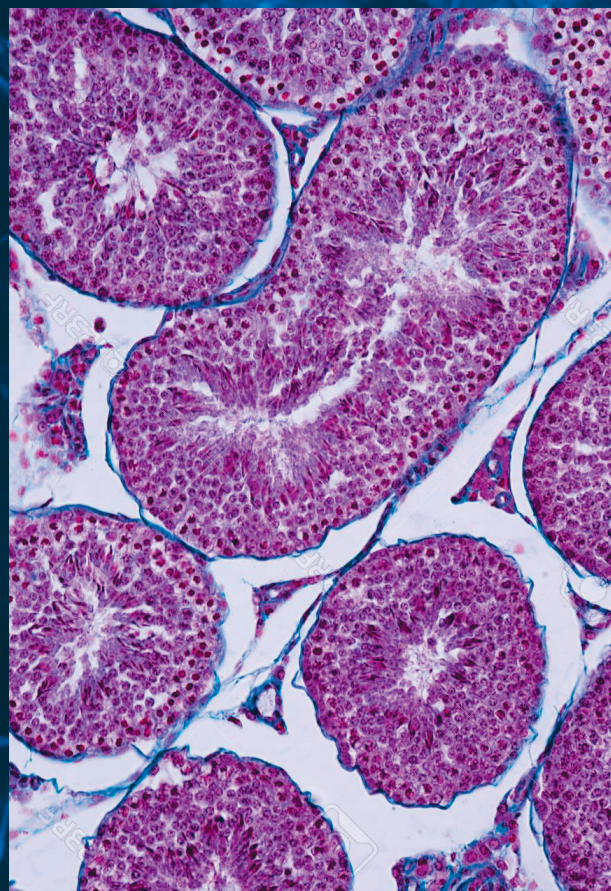
Ce aş alege eu să creez dacă aş fi Creatorul ?

Un obiect material, o statuie fără suflet sau ceva viu cu trup și suflet ?

Desigur, Creatorul nu poate fi mai puțin trufaș decât o ființă inferioară precum omul...

Megaversul ca structură moleculară, celulară, organică sau anorganică ?

Pentru a afla răspunsul la această întrebare, trebuie să facem o scurtă incursiune în biologia ființelor vii.

Celule de epiderma umană, fotografie

Nu, nu sunt două Bubbleversuri ci două celule vii, canceroase !

Cum e creată în lumea noastră vie, energia internă?

Diferența constă în **SURSA DE ENERGIE INTERNĂ!**

Ne minunăm privind la lumea fantastică ce ne înconjoară, la ENERGIA uriașă a Universului ce ne înconjoară. De unde poate proveni această energie imensă a Universului, care poate fi sursa ei ?

Răspunsul îl putem găsi tot la modelele din proximitatea noastră. Creatorul nu s-a complicat și mie mi se pare evident faptul că a folosit același tipar la toate nivelele de organizare a materiei.

PRIN MINUNEA NUMITĂ METABOLISM – prin transformarea materiei în energie !!!

Vă sună cunoscut ?

Tot un fel de metabolism este în opinia mea și sursa de energie universală, este energia pe care o vedem și o simțim în întregul Megavers. Asta înseamnă, desigur, că noi, lumea noastră, „universul nostru”, suntem parte dintr-un **MEGAORGANISM VIU !**

Ce este metabolismul ?

Prin definiție, metabolismul energetic este un proces prin care se eliberează

energie, datorită scindării substanțelor proprii celulelor organismului în substanțe simple.

Adică, dezintegrarea materiei și transformarea ei în energie... seamănă izbitor cu ceva din capitolul precedent!?

După rolul jucat în biologia organismelor, metabolismul este clasificat în:

- Metabolism primar sau fundamental, care este implicat direct, esențial în menținerea vieții organismelor și plantelor.

- Metabolism secundar sau lăaturalnic, care este implicat în producerea de substanțe „neesențiale” vieții (de ex., pigmenti, alcaloizi, etc.).

Energia necesară proceselor de biosinteză provine în cea mai mare parte din desfacerea legăturilor macroergice ale diferiților compuși.

Gaura neagră nu face același lucru (la alt nivel, desigur), rupând legăturile macroergice ale materiei absorbite și transformând astfel materia în energie ?

Universul este conform definiției un sistem format din „n” elemente materiale aflate

într-o permanentă mișcare (nehaotică) aflate într-o dinamică guvernată de legi, autosustenabilă energetic și interminabilă.

Păi, oare nu la fel am putea defini și FORMA DE VIAȚĂ ???

Oare definiția Universului nu ar putea coincide în mare parte cu definiția formei de viață ???

Oare întreaga energie ce ne înconjoară nu poate să fie rezultatul unui megametabolism ?

Dacă am dovedit că Universul e o formă de existență a materiei ce evoluează ciclic, autosustenabil din punct de vedere energetic pe baza unui fenomen catabolizant, practic am demonstrat că Universul este o formă de viață, o componentă a unui organism viu !

Știu că pare șocant, poate greu de acceptat, dar trebuie să ne rupem de gândirea conservatoare, de ideile fixe induse de o știință încă atât de aproape de închiziție și epoca de piatră. E vremea poate să ne deschidem mintea și să renunțăm la „political correctness”... măcar în știință...

Se pune întrebarea, ce suntem atunci noi oamenii, în acest Megavers ?

Evident, un „parazit” al acestei forme de viață, un „virus” a cărui produse reziduale reprezintă toxine pentru sistemul pe care îl parazitează. ☺

Conform principiului al II-lea al termodinamicii, entropia crește într-un sistem izolat. Conform acestui principiu fundamental, în Univers totul tinde spre dezordine, totul tinde în mod natural să se descompună în elemente fundamentale.

Se aplică atât pentru materia moartă cât și pentru materia vie. Tot ce există în această lume este supus entropiei, dar materia vie e un caz foarte interesant.

În orice organism viu au loc procese generatoare de entropie, dar în paralel au loc procese anti entropice. Atunci când organismul creează celule, procesul e anti entropic, creează ordine. E ca atunci când construiești o casă punând cărămidă peste cărămidă. Dar atunci când celulele mor și se transformă în reziduri, se descompun, procesul e entropic pentru că elemen-

tele componente revin la starea inițială, elementară.

Organismul viu este o permanentă luptă entropică, din prima clipă de viață până în ultima clipă de existență.

În tot timpul vieții, organismul viu construiește și distruge, iar în ansamblul său, viața este o creație anti entropică și în final o distrugere entropică. Putem spune că metabolismul format din catabolism și anabolism este simultan entropie și anti entropie. Catabolismul este un proces entropic prin care materia e descompusă, transformată în energie și elemente fundamentale, iar anabolismul este un proces anti entropic prin care sunt construite structuri biologice complexe, ambele manifestându-se simultan într-un organism viu.

Dar, în final legea entropiei se aplică oricărui organism viu prin distrugerea lui și readucerea elementelor componente la starea inițială, elementară. Entropia are loc la nivel de celulă, țesut, organism terestru, celulă al Megaversului, țesut al Megaversului și probabil al organismului uriaș, viu, numit Megavers.

Nu există viață veșnică pentru că acest lucru ar însemna invalidarea celei mai importante legi a Megaversului.

Atunci când organismul viu crește și se dezvoltă, scade starea lui de entropie, iar când moare, îi crește starea de entropie, revine la valoarea inițială. Organismul viu nu e altceva decât variație de entropie. Scădere începând cu prima zi de viață intrauterină și apoi creșterea continuă. Odată cu decesul, organismul revine prin putrefacție și descompunere la starea de dezordine totală reprezentată de elemente materiale fundamentale.

Chiar și în timpul vieții în organism au loc un infinit de procese entropice - celulele se nasc, mor și se „dizolvă” în componente elementare. Viața în sine este un fenomen anti entropic, putem gândi că este împotriva legilor lui Dumnezeu.

Viața apare și apoi, legile lui Dumnezeu o distrug !!!

Oare ciclul Big Bang, materie, gaură neagră, nu e același lucru, aceeași evoluție entropică ?

Găurile negre îndeplinesc exact funcția similară

catabolismului în organismul viu, iar Big Bang-ul îndeplinește exact aceeași funcție precum anabolismul în organismul viu!

Atunci când pornești de la nimic material ci doar energie și creezi materie, atomi, molecule planete, stele, galaxii, înseamnă că scazi starea de entropie.

E ca atunci când construiești o casă - din praf și apă faci elemente complexe, le assemblezi, organizezi. În același timp în care are loc această permanentă creație de materie, planete, stele galaxii, similare unei funcții anabolice, are loc și o distrugere a materiei prin găurile negre ce transformă materia în energie, adică exact funcția catabolică din organismul viu !

OBSERVĂM CĂ EXACT FENOMENUL CARE SE ÎNTÂMPLĂ LA NIVEL DE ORGANISM VIU, SE ÎNTÂMPLĂ ȘI LA NIVELUL UNIVERSULUI !!!

Dacă am fi un pic mai atenți și am avea o privire de ansamblu, am înțelege că în „universul nostru” nu avem doar entropie ci și anti entropie, în proporții egale, la fel ca într-un organism viu.

Concluzia de bun simț e una singură, logică și simplă:
„UNIVERSUL NOSTRU” E PARTE A UNUI ORGANISM VIU !!!

DUMNEZEU

Unii savanți au... nu știu cum să îi spun... trufia, de a afirma că au descoperit că timpul are un început și un sfârșit... Asta e ca și cum ar spune un virus că timpul începe cu nașterea omului în care trăiește el și se sfârșește când va muri omul în care trăiește neamul lui !

Eventual poți spune ceva de genul „timpul nostru”, dar... nu TIMPUL !

Trebuie să terminăm odată cu orgoliul ăsta prostesc de a ne crede buricul Lumii !

Trebuie să conștientizăm în sfârșit că noi trăim în-

tr-o derivată de timp și o derivată de spațiu a Lumii !

„Deasupra noastră” există cu siguranță legi fizice ce guvernează legile materiei la nivel superior percepției noastre, legi pe care nici măcar nu le bănuim, dar care cu siguranță influențează anumite fenomene din Bubbleversuri și „universul nostru”.

Oamenii de știință au o problemă majoră – nici măcar nu își pun niște întrebări elementare:

Teoria relativității generalizate e incompatibilă cu teoria cuantică. De ce ?

De ce legile mecanicii clasice nu se aplică și la nivel atomic ?

Cum ar putea o ființă rațională închisă în palierul atomic să își imagineze legile mecanicii clasice sau ale relativității ?

Cum am fi putu noi, oamenii, să ne imaginăm până de curând că la nivel atomic, legile mecanicii clasice nu mai au nicio valoare ?

La fel, probabil la nivel de Bubblevers funcționează alte teorii fizice pe care doar le putem intui sau nici măcar atât.

Așa cum pe pământ există mai multe paliere de existență ce conviețuiesc, dar nu se întrepătrund ci doar eventual se influențează relativ și discret, la fel și la nivel macrouniversal.

Exemplu: lumea oceanelor nu se amestecă cu lumea supra-terestră. Sunt două „universuri” separate ce nu se întâlnesc, dar se influențează reciproc și pot exista uneori mici, foarte mici intruziuni reciproce ce nu sunt total excluse. De exemplu un scafandru sau un pește eșuat pe plajă. La fel cu un organism viu - ficatul e un „univers”, creierul un alt univers iar farfuria de ciorbă de pe masă un alt univers. Dacă inima și ficatul pot fi legate fizic prin anumite canale (sistemul circulator, sânge), în schimb ciorba nu poate fi legată din punct de vedere material de inimă și ficat, dar se

influențează reciproc pentru că ciorba nu ar fi existat fără creier, creierul nu ar fi funcționat fără inimă, iar inima și creierul nu ar fi dispus de energia și vitaminele necesare funcționării fără ciorbă. Trei „universuri” independente material, dar iată, dependente mai mult sau mai puțin... „spiritual”.

Ce ar spune un virus aflat în ficat despre ciorbă ? Că e alt „univers” în care teoretic și practic nu se poate ajunge. Din „universul” ficatului s-ar putea teoretic oarecum evada și trece în alte „universuri compatibile”, adică din ficat în creier, dar din ficat în

ciorbă...
doar prin intervenția divină... prin intervenția „zeului” om. Iată un alt palier de existență a Dumnezeirii. Iată un alt Dumnezeu ! Câți Dumnezei ? NENUMĂRAȚI !

Ce legătură poate exista între Dumnezeu și „virus”? Doar într-o direcție, fără posibilitate de comunicare pentru că tocmai asta ar fi legea fundamentală a Dumnezeirii - imposibilitatea comunicării biunivoce. În clipa în care comunicarea între două paliere de existență devine biunivoacă, apare cunoașterea, schimbul de informații,

DISPARE
DUMNEZEIREA, nu mai e nevoie de Jolly Joker !

Dumnezeirea este relația dintre două entități aflate pe paliere și în „universuri” diferite în care una dintre entități, aflată pe palier superior, influențează în mod radical existența celei de-a doua, aflată pe palier inferior, în mod involuntar sau voluntar (aproape imposibil), prin legi, reguli ce guvernează existența entității aflate pe palierul inferior.

Dumnezeirea coexistă pe mai multe nivele.

Omul e Dumnezeu pentru un mușuroi de furnici din grădina lui, dar pentru acest mușuroi și Dumnezeul nostru e Dumnezeul furnicilor pentru

că lumea furnicii este influențată în mod conștient nu doar de legile omului ci și de legile naturii care sunt legile Dumnezeului nostru direct. Deci, iată o Dumnezeire pe două paliere - Furnica are Dumnezeul om care periodic îi strică mușuroiul, dă cu ierbicide și Dumnezeul din palierul superior care îi dă întuneric, furtună, vânt, soare.

Așa cum furnica se supune atât legilor omului cât și altor legi cărora li se supune și omul, la fel, omul aflat pe un palier superior furnicii, se poate supune legilor mai multor creatori de reguli, legi.

Ce relație poate avea omul cu Dumnezeu sau Dumnezeii lui ? De contemplare și... atât !

Același gen de relație pe care îl poate avea furnica din mușuroiul din grădină cu stăpânul casei.

La ce folosește să îl preaslăvim pe Dumnezeu?

La nimic. Nu contează. Ne putem însă minuna de miracolul existenței, a creației, acceptându-ne micimea.

Timpul e o noțiune relativă funcție de observator. De exemplu pentru efemeride, timpul începe azi și se sfârșește mâine.

NU EXISTĂ PESTE O LUNĂ SAU PESTE UN AN !

De ce ?

Pentru că nu există un observator care să transmită peste timp noțiunea timpului. Timpul este o creație a unei specii conștiente de propria-i existență și depinde de facto-

rii biologici specifici propriei existențe.

Timpul pentru efemeride e unul, considerând efemerida o specie cu inteligență identică cu a noastră și cu totul altceva pentru noi oamenii. O efemeridă dotată cu o inteligență apropiată de a noastră, nici măcar nu ar putea să își imagineze timpul clasificat după regulile noastre.

Aș spune că
nici măcar
nu

l-ar putea
intui !!!

Cum ar putea o specie care trăiește doar o zi, fără posibilitatea de a-și transmite cunoștințele, să își imagineze că pe această planetă există cicluri temporale de genul anilor sau anotimpurilor?

Și cu siguranță timpul e cu totul altul pentru un virus să zicem de inteligență egală cu a noastră care sălășuiește în corpul nostru. Și mai mult,

timpul e cu totul altceva pentru o ființă de inteligență egală cu noi, dar o ființă pentru care "universul nostru" e o mică parte din corpul său biologic.

Cât de orgolioasă și oarbă specie suntem să credem că timpul nostru este o dimensiune universal valabilă a Universului !

Dacă o efemeridă ar fi la fel de orgolioasă și inteligentă ca noi și ar face cercetări asupra Universului ar lucra cu o cu totul altă dimensiune a timpului.

Pe care ar considera-o la fel de „fundamentală” așa cum noi considerăm timpul

nostru ca fiind o unitate de măsură fundamentală a Universului ! Și asta în condițiile în care existența temporală a speciei noastre nu reprezintă

nimic în scara timpului universal, nici măcar o fracțiune !

Tupeu, tupeu cu carul...

Percepția asupra Universului diferă în funcție de dimensiunea temporală a observatorului.

Pentru o efemeridă, Universul e cu totul altceva decât pentru noi atât ca percepție spațială cât și temporală, dar dacă o efemeridă genială precum Hawking ar studia Universul ar avea cu totul alte certitudini decât Hawking al nostru ! Efemerida, oricât de inteligentă ar fi, nu poate nici măcar să își imagineze noțiunea de an pământean sau an lumină. Exact la fel, noi. Trăim într-o derivată de timp ce nu ne permite cunoașterea științifică a spațiului temporal de pe o treaptă superioară.

Putem doar (eventual) să ne imaginăm, să intuim o treaptă superioară.

Și legile fizicii de pe o treaptă superioară pot să nu coincidă într-o oarecare măsură cu legile fizicii de pe treapta noastră spațio-temporală. La fel ca în cazul legilor mecanicii newtoniene și a mecanicii cuantice.

Pentru noi, oamenii, timpul începe la Big Bang, acum 13,8 miliarde de ani, dar pentru un virus sau o efemeridă, timpul universal începe și se sfârșește la alt moment. Oricât de inteligentă ar fi o efemeridă sau un virus, nu pot ajunge la aceeași concluzie cu noi pentru că au alte instrumente, alte simțuri, alte sisteme de referință, trăiesc pe un alt nivel chiar dacă... în timpul, în vremea, în lumea noastră !!!

Timpul, ca și lumea materială, este organizat pe paliere de existență incluse unul în celălalt. Limitele cunoașterii speciei noastre pleacă din orgoliul de a considera că simțurile, instrumentele și sistemele noastre de referință sunt unice, general și universal valabile.

Asta în condițiile în care avem certitudinea și numeroase dovezi că nu este așa !

NEVOIA DE DUMNEZEU

Nu trebuie să fii bun de frica unui Dumnezeu...

Bunătatea este bine să fie o stare naturală a sufletului cu care te-ai născut... ca să ai o viață "blândă" și liniștită.

Dar, din punct de vedere social e foarte util Dumnezeu pentru că îi poate

face pe cei ce nu s-au născut cu un suflet bun să încerce să fie buni, **DE FRICA PEDEPSEI LUI DUMNEZEU !**

Creatorul a făcut lumea din contraste - totul este plus și minus în lumea asta. De ce ?

Pentru că „plus” nu ar exista dacă nu ar exista „minus”. Cum ai putea ști că ceva e dulce dacă nu ai avea termen de comparație, dacă

totul ar fi dulce pe lumea asta? Așa și cu binele și răul...

Dumnezeu a creat binele și răul în proporții egale pentru că ele nu pot exista unul fără celălalt în proporții aproximativ egale.

Noi oamenii și numai noi (!) încercăm să schimbăm ordinea lui

Dumnezeu schimbând proporția în favoarea binelui.

Acest lucru e posibil într-un univers eterogen în ansamblu, dar neomogen în derivate spațio temporale...

Pe "Dumnezeul nostru" nu îl interesează cazurile particulare, ce facem noi și cum ar putea el face dreptate în lumea noastră.

Dumnezeu este creatorul lumii materiale și nemateriale, a legilor ce guvernează existența acestora.

Nu Dumnezeu dă fiecăruia ceea ce merită ci **LEGILE CREATE DE DUMNEZEU CREATORUL** se aplică în sensul inerției, a păstrării stării de echilibru la nivel macro.

Ca să înțelegeți mai bine - de exemplu una dintre legile fundamentale a Universului este legea acțiunii și reacțiunii... lege ce se aplică la toate nivelele de existență a materiei și nemateriei !

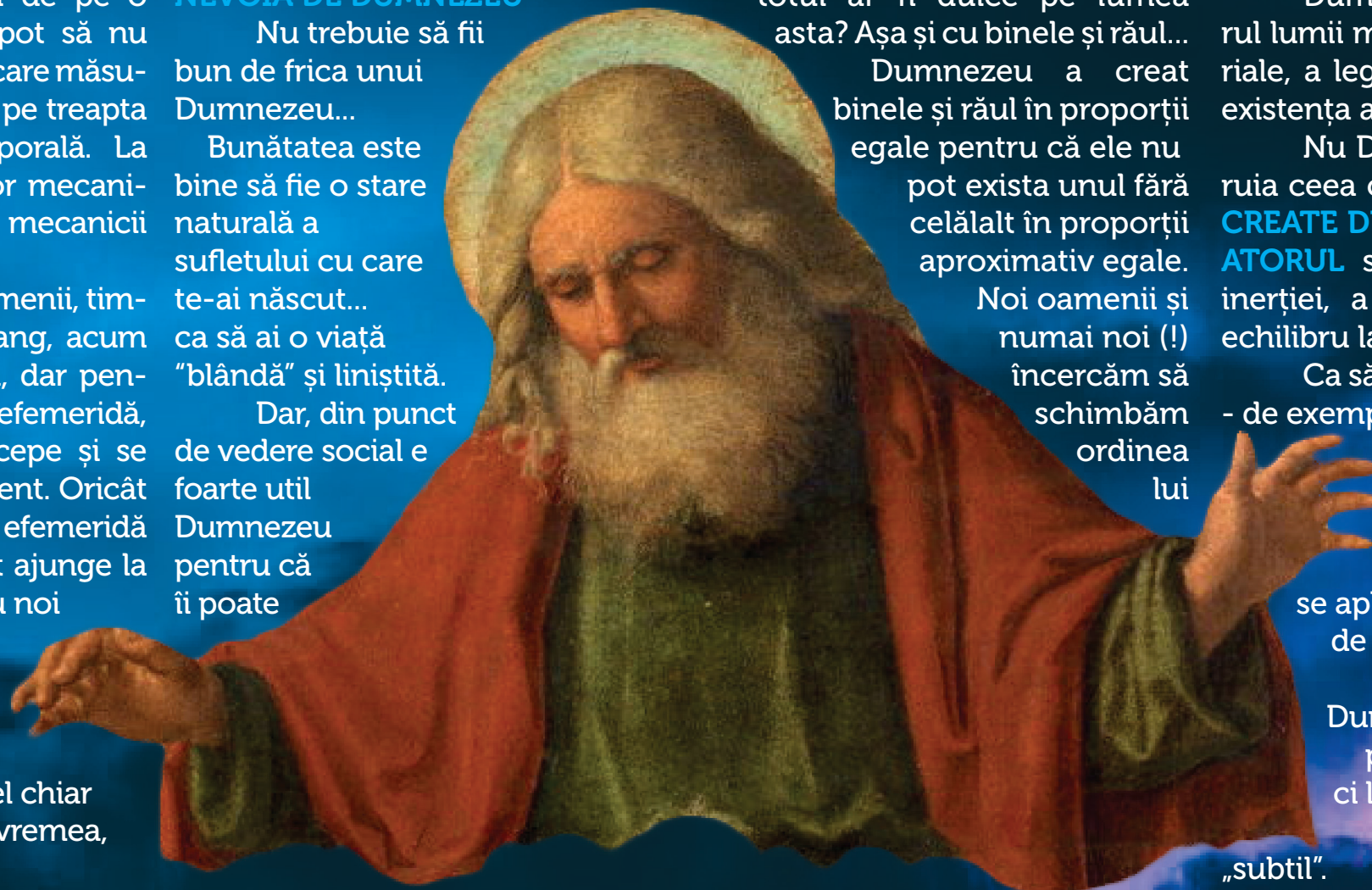
Dumnezeu nu „te bate” pentru păcatele tale ci legile Creatorului se aplică într-un mod „subtil”.

Noi nici nu existăm pentru Creator !

Noi suntem doar o consecință întâmplătoare a marii lui creații.

Părerea mea e că Creatorul nici nu bănuiește existența noastră în „grădina lui”...

Eventual știe că "viața" sub forma în care există ea în lumea noastră, poate fi o consecință întâmplătoare a cre-

ației lui. Așa cum o mamă ce dă naștere unui copil, știe că copilul acela poate avea în interiorul său viruși...

Să ne imaginăm lumea de bacterii închisă într-un organ din corpul unui om. Dacă ar beneficia de un nivel de inteligență apropiat de al nostru ce ar crede despre existența lor, despre "universul lor" și relația cu Creatorul ?

Avem noi în calitate de creatori vreo relație directă cu vreunul dintre viruși ?

Avem noi puterea, intenția, dorința, ca fiul unei bacterii să intre la examen, iar tatăl să câștige la loto ?

Intervenim noi în vreun fel în viața bacteriilor ?

NU !

Chiar Dumnezeii fiind, nu avem posibilitatea de a lega o comunicare cu aceștia !

Eventual, schimbăm o parte din legile după care e guvernat "universul lor", dar în niciun caz nu avem de lucru în mod particular cu această specie sau mai mult, cu vreuna dintre aceste entități.

Chiar și probabilitatea de intervenție în legile ce guvernează existența lor tinde spre zero !

De ce ?

Nu pentru că nu am putea ci pentru că nu trăim în același spațiu temporal !

O bacterie trăiește atât de puțin comparativ cu noi încât probabilitatea posibilității intersectării drumurilor noastre e aproape nulă.

Să ne gândim ce înseamnă omul și spațiul temporal al omului raportat la Univers, Bubblevers sau Megavers, creațiile (aparent) supreme !

Păi, pentru Creator, raportat la mărimea și durata creației lui, viața noastră, vârsta speciei noastre, este echivalentul unei fracțiuni de secundă ce tinde la zero !

Și dacă Creatorul ar dori să ne urmărească planeta cu un "supermicroscop", existența Terrei ar fi aproape imposibil de sesizat din cauza foarte scurtei sale existențe ! E ca și cum nici nu i-am apărea bine în raza de vizualizare că am și dispărea ca o nălucă.

Cei mai mulți dintre oameni nu realizează cât suntem de mici...

Noi ca planetă, sistem solar, suntem un fir de praf ce tinde spre zero ca dimensiune și temporalitate chiar și rapor-

tat la nivel de "universul nostru", raportat la ceea ce putem vedea noi azi din universul înconjurător, cu mijloacele noastre tehnice rudimentare !!!

Ce să mai vorbim de raportarea la Bubble sau Megavers....

Viața ca cea de pe planeta noastră sunt de ordinul infinitului în "universul nostru".

Viața poate fi o consecință naturală, firească a materiei și a legilor Megaversului. Viața apare din materie și energie mereu atunci când anumite condiții de mediu sunt îndeplinite după un tipar ce reprezintă o lege fundamentală a Universului, iar dovada clară, supremă, a acestei afirmații este chiar ADN-ul !

Și totuși... avem nevoie de Dumnezeu în viețile noastre... avem nevoie de recunoștință, avem nevoie de admirație, avem nevoie de a mulțumi pentru minunea de a trăi, a vedea și conștientiza această fantastică creație numită... MEGEVERS !

Avem nevoie de Dumnezeu pentru noi, nu pentru el !

Printre cei ce au citit această carte, ar putea exista

și oameni curioși despre părerea mea cu privire la religii...

Nici nu merită tratat acest subiect penibil ce nu are nicio legătură cu adevăratele legi ce guvernează Universul. Religiiile nu au nicio legătură cu Dumnezeu Creatorul. Religiiile sunt doar niște povești, basme, legende, creații ale unor șmecheri, instrumente minunate de manipulare și păcălire a celor "slabi de înger" care au nevoie de o rază de speranță !

Singurul lucru despre care merită să vorbim în plan spiritual este KARMA.

De ce karma?

Pentru că este singurul lucru ce are legătură cu legile ce guvernează Universul – legea acțiunii și reacțiunii.

"Ceea ce semeni, aia culegi"
"Cine seamănă vânt, culege furtună"

"Bine faci, bine culegi"
"Fiecare primește ceea ce MERITĂ" - aceasta e singura religie reală în Univers !

Și totuși... Dumnezeu Creatorul...

Cineva mi-a pus în urmă cu mult timp o întrebare
care mă va obseda probabil toată viața
și al cărei răspuns mă va urmări probabil
până în ultima clipă:

**"CE L-AI ÎNTREBA
PE DUMNEZEU
DACĂ TE-AI VEDEA
ÎNAINTEA LUI" ?**

L-aș întreba pe Dumnezeu,
Creatorul lumii materiale și nemateriale,
a legilor ce guvernează Megaversul,
doar atât:

**"PE TINE...
CINE TE-A CREAT" ???**

ÎNCHIEIERE

Această carte a fost cumplit de greu de scris comparativ cu precedentele. A fost complicat să încerc a transpune în cuvinte informația de care dispune mintea mea. Mijloacele, instrumentele de comunicare de care dispune specia noastră sunt rudimentare raportat la informațiile pe care le am în minte și pe care am încercat să vi le transmit. Există multe alte informații pe care efectiv am renunțat să le împărtășesc

din cauza limitelor, a barierelor de comunicare pe care le-am întâmpinat. Sunt unele informații pentru care omul încă nu e pregătit și... poate nici nu e bine să spui mereu tot, de la prima întâlnire 😊

Păstrez pentru o viitoare carte răspunsuri legate de alte subiecte grele...

Vă veți întreba poate de ce nu a venit cu această teorie, înaintea mea, vreun mare fizician, vreun Hawking...

Nu știu... poate pentru că niciun astrofizician, oricât de genial, nu putea avea această revelație, această viziune, fără să aibă în paralel și cunoștințe destul de vaste de biologie și filozofie sau... o lovitură strașnică la cap ☺

Din păcate nici eu nu pot duce singur până la capăt această teorie deoarece ar trebui să am cunoștințe avansate de matematică pentru a putea rescrie în baza acestei teorii, ecuația fundamentală a "universului nostru", să calculez valoarea masei de materie întunecată din cele două Bubbleversuri din care facem parte, să demonstrez că există o masă critică de autosusținabilitate gravitațională ce declanșează Big Bang-ul, etc. Ar trebui să fac un efort inutil de a învăța, a studia, lucruri pe care alții le știu deja și care pot traduce în limbaj matematic teoria dezvoltată de mine în această carte. Cred că e mult mai important să îmi folosesc puținul timp rămas pentru a începe să scriu la următoarea carte.

Desigur, astrofizicienii și matematicienii vor duce la capăt ceea ce am început eu

aici și în scurt timp vom avea noi ecuații, formule, constante fundamentale care să descrie mult mai corect lumea din care facem parte.

Această carte oferă răspunsul la întrebări fundamentale, dar ridică alte întrebări la care din păcate cred că nici intuiția și cred că absolut nimic în lumea noastră nu va putea oferi vreodată răspunsul...

Am exagerat poate cu anumite analogii și paralele sau metafore, dar am făcut-o în încercarea de a mă face cât mai bine înțeles. Le cer iertare celor foarte deștepți ce s-au simțit agasați de aceste... prea multe explicații.

Sigur că se vor ridica voci care vor contesta informațiile pe care vi le-am oferit prin această carte... sigur că vor apărea criticii, contestări veninoși și plini de invidie...

MI-E INDIFERENT !

La fel ca și în cazul MERITOCRAȚIEI, eu mi-am făcut doar datoria, mi-am împlinit destinul... restul e praf în istoria unei specii foarte mici și ciudate...